Lungă-i calea către gri[1]
Stefana Czeller

Motto:
„It's my life
It's now or never
I ain't gonna live forever".
(Bon Jovi)

Îngenunchez în faţa lordului Charles şi tot ce-am devenit în mai bine de cinci sute de ani se risipeşte ca fumul înecăcios dintr-o colibă de oameni hămesiţi. În ochii lui cenuşii, puţin mijiţi, văd doar oglindirea unui ţăran speriat, trezit dintr-un vis deopotrivă cumplit şi frumos.

— Dă-ţi jos cămaşa! îmi porunceşte lordul şi-l ascult.

Suntem patru în încăperea răcoroasă, de la subsolul vilei izolate – eu, lordul şi cei doi acoliţi ai săi. În privirea lui văd acelaşi dispreţ ca atunci şi nu mă pot apăra de el. Pot doar să-mi păstrez chipul imobil, aşteptând să înţeleg de ce a aruncat moneda după atâta timp. Pielea bronzată mi se buburuzează din cauza răcorii şi cicatricea de pe umărul drept începe să pulseze. E adâncă şi încă dureroasă, mai ales atunci când… Lordul se ridică şi îmi atinge umărul cu degetul. Un curent parcă trece prin el, răscolindu-mi carnea şi făcându-mă să mă simt un copil neascultător care aşteaptă ca palma tatălui să-l lovească. Dar rămân nemişcat şi tăcut. Acum, când sunt mai bătrân şi mai înţelept, ar trebui să pot muri cu demnitate, oricât mi-ar lua asta.

— Nu credeam c-ai supravieţuit, spune lordul. Dar nu-i o surpriză c-ai rămas un ticălos.

Am visat în atâtea nopţi prima noastră întâlnire, dorindu-mi cu disperare să schimb ceva, sperând la o nouă şansă… Umilinţa nouă e dureroasă, dar măcar mă trezeşte din amintirea celei vechi.

— Iar Înălţimea Voastră un snob, răspund, fără să-mi

1 Apărută în Gazeta SF - fanzin electronic de literatură şi cultură speculativă

plec privirea.

Ochii ni se încleştează ca două săbii şi-i văd o venă pulsând la tâmpla stângă. După aproape un minut, se destinde.

— N-am să te ucid până nu-mi spui ce mă interesează. Nu încerca să mă provoci!

Tac. Aş vrea şi eu să ştiu pentru ce m-a adus aici, la marginea Parisului. E totuşi unul dintre băieţii buni, aşa că tortura n-ar trebui să fie un scop în sine. Dar oamenii se mai schimbă în cinci sute de ani. Eu m-am schimbat… Asta-mi repet în fiecare zi, când mă privesc în oglindă. Iar acum am nevoie disperată să o cred.

— Conteşti existenţa legăturii? spune.

— Nu, zic. E încă puternică. Am simţit-o amândoi când m-ai atins, lord Charles.

— Bine! După vechea lege, sunt stăpân peste viaţa ta. O pot curma când şi cum vreau. Spune cuvintele legământului!

Înclin bărbia a supunere calmă. Schimbul nostru de replici e doar o formalitate. Concluzia era clară odată ce prima rostogolire a monedei m-a trezit în miez de noapte. Sunt al lui la fel de mult ca atunci când şi-a înfipt spada în mine. Am răspuns chemării nerostite, mi-am pus afacerile în ordine şi am urcat în avion.

Am venit aici tocmai de la New York şi toată şarada asta nici nu mai trebuia jucată. Dar pare să facă parte din planul lui şi, până la proba contrarie, cele întâmplate acum cinci sute de ani mă fac vrednic de batjocură.

— Îţi recunosc ţie, lord Charles, stăpânirea, spun răspicat. Îţi datorez supunere ţie şi oamenilor tăi. Oricât timp mi-ai lăsa pe acest pământ, nu voi încerca să fug ori să-mi curm zilele. Orice-mi vei cere, voi face, până când mă vei descăpăţâna.

Nu-l văd pe lord folosindu-mă pe post de slugă nici măcar o zi. Pur şi simplu, mă dispreţuieşte prea mult pentru asta. Mă va ucide, dar nu e decât o cale de urmat şi merg liniştit pe ea, fiindcă altfel tot ce mi-am spus în oglindă e o minciună.

— Ce-ai făcut cu omul meu? întreabă Charles. Îţi poruncesc să-mi spui! Cred că am un aer cam încăpăţânat, căci fruntea lui Charles se înroşeşte.

— Andrew, se întoarce spre unul dintre acoliţi, pregăteşte fierul!

Nu tresar, deşi gândul de a muri însemnat ca o vită nu e prea plăcut. Nu încerc să ghicesc cât timp va fi alocat supliciului şi ce va rămâne din mine pentru spada sa când se va termina. Nici nu mă uit la Andrew, bărbatul cu început de burtă şi ochelari cu ramă subţire, cum înfige vătraiul în cărbunii din şemineu. Încerc să-mi mut mintea la Arkadie, la cuvintele lui despre a doua şansă. A fost, fără îndoială, cel mai miloserdnic om pe care l-am cunoscut. Deşi în ultima sa toamnă a avut dureri înfiorătoare, nu s-a plâns niciodată. Dacă el putea suporta chinul cu o glumă, aşa am să fac şi eu. Amintirea lui mă face să zâmbesc chiar când vătraiul se apropie de umărul meu. Văd o urmă de nedumerire în ochii lui Charles şi asta îmi face surâsul să se lărgească. Iată că ai ceva de învăţat de la mine, mylord!

— Cum îţi spui acum, băiete? mă întreabă lordul.

— Jack, răspund.

— Nu vreau să fac asta, Jack! Spune-mi ce trebuie să ştiu şi vei muri repede.

Aşteaptă o clipă, apoi se ridică şi ia vătraiul de la Andrew. Îl ţine la înălţimea ochilor mei şi căldura fierului mă face să clipesc, dar nu implor o moarte mai uşoară. Charles mă priveşte întunecat şi, dintr-odată, îmi dau seama că nu a minţit, chiar nu-i place să mă vadă aşa, deşi mă consideră o creatură jalnică. Atunci de ce o face? Dar timpul întrebărilor a trecut demult şi mai apuc doar să trag aer în piept înainte să înceapă tortura.

Fierul se lipeşte de cicatrice şi durerea e mai presus de orice am încercat până acum, chiar şi de cea provocată tot de el demult. Îmi muşc buzele ca să tac, unghiile mi se înfig în podul palmei, dar nu e de ajuns. Gem şi mă gândesc la Arkadie şi la glumele lui. Durerea continuă şi după ce vătraiul se desprinde, iar eu cad în patru labe, gâfâind. Aş vrea să mă ghemuiesc într-un colţ şi să mor,

dar Andrew aşază iar vătraiul printre cărbuni şi ştiu că e doar începutul.

— Unde-i? mă întreabă stăpânul meu.

— Cine? şoptesc.

— Crezi că eu nu vreau să mă opresc? urlă la mine. Pentru Dumnezeu, noi n-ar trebui să ne transformăm în gâzi! Te-aş fi lăsat în pace încă cinci sute de ani dacă n-o luai razna… Spune-mi unde e Amos şi te trimit chiar acum pe lumea cealaltă. Va fi mai bine pentru amândoi.

Încep să ameţesc, dar mă silesc să mă uit la el.

— Cine-i Amos? murmur.

Ochii lordului devin neîndurători. Exact aşa arăta atunci, înainte să mă doboare. Amintirea mă face să mă chircesc. Scoate ceva din buzunar şi-mi aruncă la picioare. Argintul sclipeşte funest pe podeaua cărămizie.

— Asta ştii a cui e?

Mă uit prostit la brăţara de argint, cu iniţialele mele şi cele ale Carolinei.

— A mea, murmur. Dar am pierdut-o luna trecută… Lordul scutură capul.

— Ce convenabil! Cum?

— Am ajutat o fată atacată…

Mă opreşte zeflemeaua din privirea lui. Evident, nu mă crede în stare să sar în ajutorul cuiva. N-are rost să-i povestesc despre tânăra pe care doi huligani o doborâseră într-o alee întunecată.

— Am găsit-o în apartamentul lui, într-o baltă de sânge, zice Charles. De ce l-ai atacat, ticălosule? Ce-ai făcut cu el?

Pentru o clipă, nedreptatea acuzaţiei acoperă durerea.

— Vrei să mă torturezi? şoptesc. E dreptul tău, dar nu inventa motive!

Strânge iarăşi buzele şi apucă din nou vătraiul. De data asta, ţip înainte să leşin.

Când îmi revin, sunt într-o celulă. Încheieturile îmi sunt prinse de perete cu lanţuri şi crucea desenată de fier peste cicatrice pulsează cumplit. Mă aud horcăind la

fiecare răsuflare şi mi-e greu să mă gândesc la altceva în afară de chinul care nu se va încheia prea curând. N-am să mor până nu-mi taie gâtul şi n-o s-o facă prea curând. Amos trebuie să fie unul dintre acoliţii lui şi n-am cum să-i zic unde e, fiindcă azi am auzit pentru prima oară despre el. Oare de cât timp m-au adus în mica lor închisoare? Cât vor mai aştepta până să reia interogatoriul?

Aş putea să încerc o evadare. La urma urmelor, din când în când am sfidat toate regulile şi nimeni nu ştie asta. Preţul plătit ar putea fi chiar viaţa mea, dar ce mai contează? Închid ochii şi visez la o cană din ceaiul îndulcit cu miere al lui Arkadie. Da, evadarea ar avea o şansă minusculă sau mi-ar aduce mult dorita moarte. Dar n-am să fug, fiindcă am jurat. Aşa că încerc să înving durerea amintindu-mi seara când ieşeam de la concert. Tipii ăia păreau doi obsedaţi sexual, pleavă obişnuită a oraşului. După ce i-am rupt unuia braţul şi celuilalt i-am mutat falca din loc, au rupt-o la fugă. Am dus-o pe fată la ea acasă. Era ameţită şi nu voia să anunţe Poliţia, ceea ce mie îmi convenea. Lipsa brăţării am observat-o când m-am întors. Singurul dar făcut de Carolina pe care l-am păstrat. Cineva a folosit-o însă ca să mă scoată în calea lui Charles. Şi cu cât mă gândesc mai mult la cine ar putea face asta, cu atât răspunsul e mai simplu.

* * *

N-am mai văzut o femeie atât de frumoasă ca ea. Mă paşte moartea pentru căpriorul vânat în pădurea contesei, dar nu mă pot opri să o privesc. Are pielea albă şi ochii ca violetele, buze cărnoase, nefiresc de roşii. Rochia ei, mătase sângerie bătută cu pietre preţioase cât nuca, reflectă lumina candelabrului şi îmi arde privirea. Sânii ţâşnesc din adâncitura ei ţesută cu fir argintiu, iar palmele mele murdare, acoperite de tăieturi şi bătături, îşi doresc să-i atingă măcar pentru o clipă. Ceva în mine se trezeşte privind-o şi nu-mi mai plec privirea, aşa cum ar trebui, deşi gârbaciul vechilului e gata să se prăvălească pe spinarea mea.

— Lasă-l! spune Carolina.

Vocea ei, puţin răguşită, pătrunde până în pântecele meu, mi se înfăşoară în jurul mădularului, îl mângâie, întărindu-l. Moartea nu mai înseamnă nimic dacă ea mă priveşte aşa.

— Cum te cheamă? mă întreabă cu un surâs superior.

— Jackin, murmur.

Aş vrea s-o văd goală. Aş vrea să-i smulg hainele şi s-o lovesc peste faţă, să o fac să plângă, s-o pătrund chiar acum, de faţă cu vechilul. Să mă mişc în ea puternic şi repede, ca s-o doară. Să văd sângele scurgându-i-se din locul acela pe care mi-l închipui mai catifelat şi mai cald decât al oricărei ţărănci. Aş vrea ca ea să mă zgârie cu unghiile pe piept, să mă muşte de obraz şi să mă implore întâi să mă opresc, apoi să nu o fac. Aş vrea ca amândoi să ne tăvălim peste leşul căpriorului, printre măruntaiele lui aburinde, abia scoase de cuţitul meu, să-i gustăm carnea care încă nu ştie c-a murit.

— Apropie-te! îmi cere contesa.

Ca şi cum ar fi primit o poruncă doar de el auzită, vechilul mă priveşte cu milă şi se dă doi paşi înapoi. Eu mă opresc chiar lângă contesă şi tremur. Buzele ei sunt atât de aproape şi miros a mirodenii şi a altceva, nu ştiu a ce, dar e atât de puternic, atât de plăcut! Mă clatin, şi nu e doar fiindcă n-am mâncat de două zile. Foamea a dispărut, iar odată cu ea şi frigul, şi oboseala, şi grija pentru tatăl olog care se stinge în bordeiul nostru, retrăind în delirul său agonia luptelor dintre casele Lancaster şi York. Carolina pare să aştepte ceva şi buzele i s-au întredeschis, lăsând să se vadă dinţii fără pată. Vârful limbii se iţeşte, trece peste buza de sus şi nu mai pot să mă opresc. Mă aplec peste ea, o sărut şi, pe toţi sfinţii, ce bine e!

Limba ei o mângâie pe a mea şi, în sfârşit, îi ating sânii, doar pentru o clipită.

Mă izbeşte cu pumnul în piept şi mă dă deoparte. S-a supărat? Râde scurt şi mă pălmuieşte. Unghiile ei lasă dungi subţiri pe obrazul meu şi un văl sângeriu mi se lasă pe ochi. Aş face orice pentru ea, aş omorî pe oricine ca să mai am parte de plăcerea asta încă o dată.

— Pregăteşte-l! porunceşte contesa şi se ridică din jilţ.

A vorbit pentru vechil şi palma lui îmi prinde cotul chiar în timp ce-mi slobod sămânţa.

— Doamna mea, şoptesc gâtuit.

Nici eu nu ştiu ce i-aş putea spune, cum aş putea-o îndupleca. Dar contesa se întoarce spre mine şi mă învăluie într-o privire plină de promisiuni.

— Diseară, Jackin, diseară…

Iar seara mă găseşte sătul şi parfumat. Am mâncat friptură de mistreţ şi pere coapte, am băut vin şi am petrecut un ceas întreg într-o copaie mare cu apă fierbinte, plină cu petale de trandafir. O babă aproape oarbă a frecat cu un mănunchi de ierburi fiecare bucăţică din mine, de-am crezut că o să mă jupoaie.

Sunt mai curat decât atunci când am venit pe lume. Pe măsură ce soarele goneşte pe cer, mă simt tot mai nerăbdător să frământ pielea Carolinei. Vreau să o văd iar, vreau să îi despart picioarele, vreau să o sărut acolo jos. Simt că am putea să ne iubim ceasuri întregi, că m-ar putea învăţa meşteşuguri nebănuite, dar mi-e şi puţin frică. Gândul că nu sunt pe măsura gentilomilor cu care a împărţit aşternutul îmi dă năvalnic târcoale, dar gustul ei încă e în mine şi mă linişteşte.

Vechilul apare şi ştiu că a venit clipa. Nu-mi dă haine, doar îmi face semn să-l urmez. Trecem pe un coridor scurt, pe altul mai lung şi ajungem în faţa unei uşi. Vechilul bate de două ori, apoi o deschide şi mă împinge înăuntru. Pare obişnuit să facă toate astea, dar inima îmi bubuie prea tare ca să mă întreb a câta oară e şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi.

Carolina e întinsă pe pat, despuiată, pielea părându-i şi mai albă peste blana de urs. Nu are vreun fir de păr pe trup şi ochii par mai mari şi mai întunecaţi. Mi se face iar frică, dar nu din cauza mădularului meu, deja dornic să o rupă, ci de ea, de ceea ce se ascunde în spatele violetului acela. Dar totul dispare în clipa în care Carolina se ridică într-un cot şi îmi spune numele.

Sunt lângă ea şi îi ating părul roşu, care-i ajunge

până la sfârcuri. Am mai privit-o doar de departe, când trecea călare pe la marginea ogorului ce dă tot mai puţin rod, dar pot jura că nu era despletită. Aşa e doar pentru mine. Mă aşez lângă ea.

— Carolina, şoptesc, speriat de îndrăzneala mea şi stârnit de neruşinarea ei.

Dar ea nu se supără, ci îmi atinge pieptul. Degetele ei sunt lungi, fine şi calde, iar când trec peste mine mă fac să gem neîntrerupt. Vreau să o mângâi pe obraz şi mă opreşte râzând. Ochii parcă i s-au făcut negri, dar aşa ceva nu se poate. Un fel de furie creşte în mine şi o lovesc peste gură. Un strop de sânge sticleşte şi o sărut ca să-l sorb. E dulce şi ameţitor, şi o muşc de buză, iar ea îşi înfige unghiile în spatele meu. Mă doare, o doare şi o vreau atât de tare că m-aş ridica şi din mormânt ca să intru în ea.

— Da, murmură ea, da! Acum, Jackin!

O trântesc pe spate şi îmi fac loc în ea. Carolina mă cuprinde cu picioarele şi eu împing şi gem, iar ea gâfâie lângă urechea mea. Ne mişcăm de parcă n-ar mai exista viaţă şi moarte, vară şi iarnă, noapte şi zi, cer şi pământ, doar trupurile noastre unite pe vecie. Uşa se deschide şi nu mă interesează cine intră, nici măcar când ţipă slab. Vreau doar să răspund brazdelor pe care Carolina le sapă în mine.

Strigătul de suferinţă e mai aproape. Degete subţiri şi uscate, cunoscute, se agaţă de mine, mă fac să ies dintre coapsele Carolinei.

— Jackin, te rog! şopteşte bărbatul.

— Lasă-mă! mormăi, fără măcar să mă uit înspre el.

Doar dorinţa mai există, mi-a pus o pânză de sac peste ochi, şi îi desprind cu forţa palma slabă, muncită bărbatului care horcăie a moarte. Carolina mă răsplăteşte, mă cuprinde cu buzele ei şi e minunat, e dumnezeiesc şi nimic altceva nu mai contează.

Când nu mai am strop de vlagă în mine, Carolina îmi face semn să mă ridic din pat. Cobor, calc peste ceva şi-mi amintesc. În ochii tatălui meu, un ultim reproş a

încremenit. Îi privesc şi ştiu că voi arde în focul iadului. Dar până atunci, nu pot trăi fără Carolina.

* * *

Mi-e sete şi mi-e foame. Mă doare fiecare pătrăţel de piele şi fiecare fâşie de muşchi şi aş vrea să folosesc toaleta. Am încercat să ţin socoteala clipelor de când m-am trezit, dar timpul poate fi înşelător dacă îl măsori cu orologiul suferinţei. Aş zice că au trecut ore, însă nu pot fi sigur. Sunt totuşi convins că, dacă nu vine cineva repede, voi avea parte de umilinţa de a-mi uda blugii. Scot un fel de hohot chinuit. E bizar să te rogi să-ţi apară torţionarul, doar ca să te ducă la baie. Ce garanţie am că mi-ar face serviciul ăsta? După cum recunoscuse chiar Charles, băieţii buni nu făceau lucrurile pe care mi le făcuse el. Închid ochii, dar amintirea lui Arkadie e neascultătoare. M-a servit cât de bine a putut lângă şemineu, iar acum nu-mi răspunde. Cea a Carolinei, care a sosit nechemată, mă face doar să-mi repet că-mi merit pedeapsa, deşi o primesc pentru un păcat de care nu sunt vinovat. Gem uşor, tentat să-mi izbesc creştetul de peretele de cărămidă sfinţită până se preface într-o pastă. Dar am jurat şi mândria, chiar şi aşa terfelită, e singura mea avuţie. Onoarea pe care, probabil, Charles nu a socotit vreodată că o am.

Poate nici n-o aveam.

Aud un zornăit şi uşa se deschide. Andrew intră şi eu nu mă pot opri să mă simt uşurat, deşi apariţia sa nu poate fi decât preludiul unei alte şedinţe de tortură zadarnică. Ne studiem în tăcere cam treizeci de secunde şi Andrew îşi şterge ochelarii, apoi se apropie de mine. Nu pare dornic să mă lovească, mai degrabă descumpănit. Îmi dreg glasul şi vorbesc.

— Trebuie să merg la baie. Andrew ridică o sprânceană.

— E singura ta dorinţă?

Ridic din umeri şi gestul necugetat îmi smulge un geamăt. Dar Andrew m-a auzit deja urlând, aşa că numi fac probleme pentru asta. El ezită doar o clipă, apoi îmi desface cătuşele şi mă ajută să mă ridic.

Sprijinul lui îmi e de folos cât înaintăm pe holul scăldat de o lumină caldă. E liniște, dar încordarea plutește în aer. Ne oprim în fața unei uși gri.

— Intră! îmi zice Andrew.

Mă lasă suficient timp ca să-mi potolesc și setea, chiar să mă spăl. Când termin, durerea e și mai mare, dar mă simt curat. Ies și-l găsesc pe Andrew trăgând cu sete dintr-o țigară.

— La fix, zice. Ți-e foame?

— Da, recunosc uimit.

— Să mergem la bucătărie!

Ce s-o fi întâmplat? Urcăm niște scări abrupte și îmi spun că toate astea ar putea fi o altă tactică menită să-mi smulgă niște răspunsuri. Dacă-i așa, vor fi dezamăgiți. Decid să mă bucur de răgazul ăsta, oricât de scurt ar fi, fiindcă e probabil ultimul.

În bucătărie e cald și miroase a ouă și cârnați prăjiți, iar eu încep imediat să salivez. Cel de-al doilea acolit, cu o mustață subțire și ochi de un verde spălăcit, răstoarnă omleta din tigaie și pune alături câteva felii de pâine.

— Mănâncă! îmi zice.

N-am nevoie de încă o invitație. Primele îmbucături le iau repede, dar descopăr că, deși mânuiesc furculița cu stânga, de fiecare dată când o apropii de gură mă trec valuri de durere. Mă opresc pe la jumătatea porției, scăldat în sudoare.

— Mulțumesc, murmur. E suficient.

Cei doi își întorc privirile, dar apuc să văd rușinea din ele. Nici lor nu le place ce mi-au făcut. Gândul îmi provoacă un rictus. Cât de bine știu ce puțin înseamnă regretele târzii!

Andrew își toarnă suc de portocale în pahar, iar mintea mea se întoarce la un rămășag din trecut.

— Vrei și tu? mă întreabă Andrew.

— Nu. Să nu-l lăsăm pe lord Charles să aștepte. Presupun că de asta m-ați scos din celulă. Oftează și se ridică, iar eu îl urmez. Pauza s-a terminat.

Mă ţine de cot până ajungem în sala de arme. Lordul e înăuntru şi pare obosit. Ochii lui se opresc pe umărul meu ars, apoi se duc la geamul dincolo de care ninge liniştit. Rămân tăcut şi nemişcat în faţa lui. Focul arde în şemineu, vătraiul e aşezat alături. Dar poate de data asta o să folosească altceva… Îmi urmăreşte privirea şi obrajii lui împrumută culoarea focului.

— N-am să-ţi mai provoc durere, Jack.

— Cum doreşte Înălţimea Voastră, răspund.

E supărat pe sine fiindcă a greşit? Se poate, dar eu încă sunt pentru el un ţărănoi care a avut nesimţirea să supravieţuiască. Într-un fel, are dreptate. Oricâte aş fi învăţat, nu pot fi ca el. N-am eleganţa în sânge. A fost o vreme când gândul ăsta mă înnebunea. Acum, pot să-l accept doar cu o strângere de inimă.

Lordul Charles ia de pe perete spada care mi-a lăsat cicatricea.

— Hai să terminăm cu asta! spune. Trebuia să te ucid de atunci, dar am crezut că o va face Carolina. O ultimă dorinţă?

Nici nu clipesc, deşi n-am urmă de îndoială că, de data asta, mă va descăpăţâna. Am trăit cinci sute de ani convins că ziua asta va veni. Mai mult decât sperasem şi, una peste alta, n-au fost ani aşa de răi.

Dacă am vreun regret e că n-am reuşit să le plătesc datoria celor care mi-au luat brăţara şi au lăsat-o în apartamentul unui străin dispărut. Dar datoria faţă de Charles e mai veche.

— O rugăminte, spun.

— Ascult.

— Este o femeie în Lion… Adresa ei e în portofel. În fiecare februarie, îi trimiteam două mii de dolari. Nu va trăi mai mult de 15 ani, poate mai puţin. Am diamante, într-o cutie de valori, la Orly. Cheia e tot în portofel. Cu restul pietrelor puteţi face ce vreţi. Sunt obţinute pe căi cinstite.

— Prea bine, promite lordul Charles. Acum îngenunchează!

Am încredere în cuvântul lui, chiar dacă mi-a bântuit coşmarurile multă vreme.

— Mulţumesc, spun şi mă pregătesc să mor.

Spada se ridică, iar eu o aştept să cadă. E ascuţită şi lordul are mână sigură. De data asta, se va termina.

— Opreşte-te! strigă Andrew din spatele meu.

Lama îmi taie superficial obrazul drept şi se duce într-o parte.

— Ce dracu'?! ţipă lordul. Ce se întâmplă?

— N-a fost el, zice gâfâit Andrew. Amintirea lui Amos…

Lordul lasă spada să-i cadă la picioare şi se holbează la Andrew, iar eu îmi prind obrazul cu palma. Andrew se aşază lângă mine şi-mi întinde o batistă, dar eu îl ignor.

— Cum adică? întreabă lordul.

— L-am chinuit degeaba, Charles, crede-mă! În amintirea lui Charles, omul care l-a răpit purta mască şi n-avea tatuaj.

Îmi privesc fără să vreau încheietura, pe care şerpuieşte un lanţ albastru. De ce mi-am făcut tatuajul a doua zi după bătaia aia? Nu voiam să o recunosc, dar duceam dorul brăţării. Lordul se uită îngrozit la mine, iar eu simt căldura sângelui care mi se prelinge printre degete. O parte din mine e dezamăgită, alta uşurată.

— Oblojeşte-l! porunceşte Lordul Charles. Trebuie să vorbesc şi eu cu Amos.

Un ac se înfige în braţul meu şi o ceaţă albă, pufoasă mă cuprinde. E chiar plăcut, îmi zic, înainte să las morfina să mă copleşească.

* * *

Viaţa mea se împarte în zilele în care intru în iatacul Carolinei şi cele în care aştept să mă cheme. Primele miros a trandafiri, a sudoare, a sânge şi a sămânţă revărsată îmbelşugat. În zilele acelea nu mă gândesc la ochii suferinzi ai tatii şi la predicile duminicale, ci mă pierd în făptura Carolinei până uit de mine. Dar ele sunt tot mai rare pe măsură ce frunzele copacilor capătă rumeneala obrajilor de fată mare sărutată pentru prima oară. Iar

celelalte sunt tot mai greu de mistuit, presărate de coşmaruri, de junghiuri de spaimă şi durere.

Săptămâna asta contesa nu mi-a dat niciun semn. Mi-am petrecut timpul plimbându-mă prin curţile palatului, sătul, înveşmântat în haine de gentilom, dar atât de conştient că nu sunt decât un ţăran. Oaspeţii ei mă fac să mă ruşinez şi mai mult. Straiele stau altfel pe trupul lor, vorbesc altfel şi mă privesc de parcă aş fi unul dintre câinii de vânătoare ai contesei. Mai ales el, lordul Thomas. Au ieşit şi în dimineaţa asta împreună, lăsându-mă să rătăcesc fără ţintă pe pajiştea acoperită de brumă.

Tropotul cailor lor mă face să înţepenesc. Sunt atât de frumoşi, cum vin spre mine, parcă ar fi coborât direct din cer. Sfinte Patrick, oare cum aş putea să le stau alături? Mă îndoi de la mijloc, aşteptând să treacă fără să-mi arunce o privire, dar se opresc chiar lângă mine.

— Ultima ta jucărie, Carolina? întreabă lordul Thomas. Nu te-ai mai săturat să-i foloseşti şi să-i arunci? E ca şi cum ai mânca turte de orz în loc de portocale.

— Nu-ţi place? lungeşte slovele Carolina. E un adevărat armăsar…

Vorbesc despre mine ca şi cum n-aş fi acolo şi mânia mă face să mă îndrept. Sunt doar atât pentru ea? Întâlnesc ochii reci ai contesei şi pe cei batjocoritori ai lordului şi strâng pumnii. Thomas începe să râdă. Sunetul e neplăcut şi mă trec fiorii, ca şi cum mi-ar călca cineva peste mormânt.

— Ia te uită ce ochi are! spune lordul. Dacă n-ar fi atât de ignorant, te-aş sfătui să scapi de el. Miroase a necazuri.

Carolina pufneşte.

— Nimeni nu mă sperie, ignorant ori nu. Jackin e doar o altă bestie pe care am îmblânzit-o. Din prima noapte l-a lăsat pe taică-su să moară. Şi dacă ar învăţa tot ce ştim noi, n-ar fi nicio primejdie.

— Dacă ar învăţa… repetă lordul. Să transformi un animal ca el într-un *tigris*? E prea greu chiar şi pentru tine, draga mea.

— Nimic nu-i prea greu pentru mine! Credeam că ştii deja asta, Thomas.

Mi-e tot mai greu să tac. Aş vrea să le umplu amândurora obrajii de sânge, să-i fac să-mi cadă în genunchi, să le dovedesc că nu sunt un animal. Las toată furia să iasă la iveală şi lordul Thomas se uită gânditor la mine.

— Ce zici de-un rămăşag? o întreabă pe contesă.

Carolina dă capul pe spate şi hohotele ei sunt clopoţei din care picură sânge.

— De ce nu? şopteşte contesa.

— Ce pui în joc? spune lordul Thomas şi o prinde de palma înmănuşată.

Atingerea lor mă doare. Nu pricep despre ce vorbesc şi asta mă face să mă simt prost. Prost şi umil.

— Ce-ţi doreşti de atâţia ani? răspunde contesa tărăgănat. Lordul Thomas icneşte înainte să-şi reia masca amabilă.

— Presupun că aştepţi acelaşi răspuns de la mine, spune răguşit.

— Ţi-e frică? îl întreabă Carolina şi dă pinteni calului, împroşcându-mă în faţă cu bulgări.

— Nu! îi răspunde el şi o urmează.

Eu rămân acolo, în glodul întărit, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Stau nemişcat până începe să mă doară capul şi plec la fel de nedumerit. Dar seara, Carolina mă cheamă la sine şi uit de toate.

Inima îmi bubuie când intru în încăperea atât de cunoscută. Sunt îmbrăcat pentru prima oară, iar Carolina nu mă aşteaptă în pat.

— Doamna mea, murmur. Vreau să nu-ţi fie ruşine cu mine! Sunt mai mult decât un armăsar… Carolina mă preţăluieşte din ochi şi surâde.

— Să vedem dacă-i aşa, Jackin! Ai multe de învăţat.

* * *

Andrew pare un doctor excelent. Îmi schimbă bandajele cu gesturi delicate, mă hrăneşte ca pe un copil, cu supă fierbinte, mi-a dat un carneţel ca să scriu dacă

vreau ceva. E mai bine să nu-mi forţez muşchii obrazului pentru câteva zile. Nu îmi mai face injecţii cu morfină, ci cu analgezice obişnuite, deşi durerea încă nu s-a potolit. Nu protestez. Dacă îmi spune să fac ceva îl ascult cum l-aş asculta pe lordul Charles. Nu vorbeşte mult, dar e în regulă. Oricum, nu ştiu ce ne-am putea spune. Când lipseşte, presupun că e la căpătâiul lui Amos. Într-un fel, îmi place compania lui, deşi e greu să împac imaginea doctorului blând cu cea a bărbatului care a asistat impasibil la supliciul meu.

Astăzi nu l-am văzut deloc. Sunt doar în compania gândurilor mele şi singurătatea începe să mă apese. Poate e o reacţie întârziată la ordaliul meu, poate năvala amintirilor e mai nesuferită în seara asta, când foşnetul bradului solitar de dincolo de geam îmi învie imaginea unei păduri sălbatice. Simt însă că o vorbă prietenească mi-ar fi mai folositoare decât doctoriile pe care le-a băgat în mine. Rănile de la umăr sunt nesuferite, dar fiindcă făcute cu o unealtă obişnuită se închid destul de repede. Cu cea de la obraz e altă mâncare de peşte. Orice ar face Andrew, se va vindeca în ritmul ei. Doctorul trebuie să ştie toate astea, dar îşi face scrupulos datoria. Iar eu vegetez în căldura aşternutului, cu pulsaţia rănilor doar amorţită şi îmi aştept cina, întrebându-mă dacă moartea mi-a dat o ultimă păsuire. Oare ce ar spune Andrew dacă aş vrea să ştiu când se vor termina toate? Dar sunt al lordului Charles şi pe el ar trebui să-l întreb asta. Dacă l-aş vedea…

Clanţa se mişcă şi mă pregătesc să dau cu ochii de Andrew. Las la o parte toate neliniştile şi imboldul de a-mi plânge de milă, ba chiar reuşesc să desluşesc în mine o urmă de veselie. Cel mai greu e nu să mori, ci să mori singur. Apoi văd faţa omului care mi-aduce tava şi parcă m-am scufundat într-un iaz îngheţat. E lordul Charles. Dau să mă ridic, să mă înclin în faţa stăpânului meu.

— Nu, nu! Rămâi în pat, îmi spune grăbit.

E încercănat şi are ochii roşii. E din cauza mea ori din vina lui Amos? Lordul Charles îmi aşază tava în poate şi simt mirosul unei alte supe aburinde, păstoase şi

hrănitoare. Încep să sorb din cană cu paiul în timp ce lordul Charles mă priveşte încruntat.

— Cum te mai simţi, Jack? mă întreabă când dau cana la o parte.

— Sunt gata să o iau de la capăt, mormăi.

Nu vreau să scriu pentru el fiindcă mi-aş dovedi slăbiciunea. Vocea mea sună ciudat, gâjâit, dar nu mă doare prea tare să vorbesc. Lordul Charles aşază tava pe masa de alături şi pare ruşinat.

— E atât de uşor să devenim tot ce dispreţuim, nu? şopteşte.

Nu cred că aşteaptă un răspuns de la mine la întrebarea asta. Dacă e o scuză, se îmbină cu jignirea.

— Trebuie să-ţi cer iertare, Jack, continuă lordul. Ceea ce s-a întâmplat… Eu nu sunt ăsta!

Se opreşte, căutându-şi cuvintele, iar eu înţeleg că-i pasă de suferinţa mea mai puţin decât de decăderea sa.

— Amos mi-e foarte drag, dar asta nu scuză tortura. A fost un act de cruzime stupidă. Felul în care am acţionat e inadmisibil pentru un *magister*.

Vocea i se pierde în trosnetul lemnului din şemineu.

— OK, spun şovăitor.

Lordul Charles îmi întoarce spatele şi îi văd umerii tremurând puţin.

— Scurt răspuns. Bun şi-aşa!

Aş vrea să-l iscodesc despre ce se va întâmpla, dar imaginea ţăranului îmbrăcat ca un domn şi lăţit în praf nu mă lasă. Pun o altă întrebare.

— Amos?

Lordul Charles clatină din cap.

— E rănit grav. Încă ne luptăm pentru viaţa lui. Nu ştiu dacă va redeveni vreodată ce a fost.

Se clatină puţin şi se prinde de marginea patului. Simt mirosul de tămâie şi migdale şi ghicesc ce nu-mi spune. Bietul Amos! A ajuns prea târziu acasă. Istoria în mijlocul căreia m-am trezit e mult mai complicată decât credeam şi acum sunt ultima grijă a stăpânului meu. Ochii lordului sclipesc a ciudă, ca şi cum aş fi descoperit un

secret murdar.

— Curând te vei întrema cât să se scoli din pat, zice deodată aspru. Vom vorbi la sfârşitul săptămânii. Ai nevoie de ceva?

— Cărţi…

Sprâncenele i se ridică doar puţin, însă dă din cap aprobator.

— Avem o bibliotecă destul de bogată. Îţi stă la dispoziţie. Ed se va ocupa de asta. Când pleacă, nu ştiu ce simt.

* * *

Primul pas al învăţăturii adevărate e să-ţi dai seama cât de puţine ştii. După jumătate de an de muncă pe brânci, cred că abia l-am făcut. Ştiu să scriu şi să citesc. Am învăţat slove din alte limbi, vechi şi noi, amestecate într-un grai cunoscut doar celor ca stăpâna mea. Carolina mi-a fost dascăl priceput, iar eu învăţăcel sârguincios. Învăţătura e cumplit de ostenitoare, îmi stâlceşte limba şi mintea. Câteodată, m-am întrebat de ce o vreau. Dar de fiecare dată, a fost de ajuns să mi-l amintesc pe lordul Thomas împletindu-şi râsul cu cel al Carolinei. Îl văd de undeva de sus, şi tot din înaltul cerului mă zăresc şi pe mine, un mârlan furios care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Ţărâna e scuipată de copitele cailor lor şi mă izbeşte în obraz.

Dar unele lecţii îmi plac. Ieşim împreună în pădure şi Carolina îmi cere să găsesc urmele unui lup sau cerb şi să-l ucid, să descopăr o buruiană bine ascunsă, să aleg ciupercile otrăvitoare de cele care te fac să te simţi deopotrivă cu Dumnezeu. Mă descurc bine şi, uneori, când îi aduc inima animalui răpus de mine, mă lasă să o sprijin de trunchiul celui mai apropiat stejar şi să-i ridic rochia. Împreunările noastre seamănă cu acelea ale vieţuitoarelor pe care le vânez pentru ea, cărora le mâncăm împreună inimile calde încă. Iar de fiecare dată când ies din ea, îmi întinde o portocală. Zâmbeşte tainic şi înţeleg că ea vede culori şi forme acolo unde eu zăresc doar umbre. Sunt abia la începutul urcuşului şi nu ştiu ce mă aşteaptă în vârful

muntelui, dar nu m-aş mai putea opri nici dacă mi-aş dori asta. Carolina nu m-ar lăsa, Carolina e binecuvântarea şi blestemul meu.

În seara asta, Carolina mă aşteaptă în grădina ei, unde nimeni altcineva nu poate intra. Sunt iar gol şi mi-e frig, deşi aerul fierbinte se lipeşte de mine ca o cămaşă. Simt că în noaptea asta se va întâmpla ceva deosebit, voi primi un dar la fel de preţios ca prima noastră atingere. Vechilul a închis poarta în urma mea şi înaintez în întuneric.

— Vino, Jackin! şopteşte Carolina şi un cerc de fălcii se aprinde.

E în mijlocul cercului, în jurul meu şi în mine. E frumoasă şi înfricoşătoare, puternică şi nesăţioasă şi aşteaptă ca eu să mă dovedesc vrednic de ea. Slovele pe care le-am învăţat de pe pergamente cu miros de sânge şi tăciune îmi ies singure de pe buze. Carolina zâmbeşte şi toate au noimă, vorbele mele şi puiul de vulpe de pe masa de piatră de care contesa se sprijină, degetele mele adunate în jurul gâtlejului lui, strângând, în ciuda colţilor care se înfig în carnea mea, strângând până când animalul rămâne ţeapăn. Carolina îmi surâde aprobator şi-mi întinde mâna, iar ochii ei capătă o lucire roşie. Îmi sărută tălpile, genunchii, mădularul, pieptul şi buzele, apoi mi le loveşte pe rând cu biciul.

Extazul e ameţitor. Mă clatin pe dinăuntru şi pe dinafară. Ceva se rupe în mine, un fir se ţese între noi şi pe el trec repede, ca nişte furnici, picături de înţelegere. O fiară întunecată şi mare se năpusteşte şi eu deschid braţele, lăsând-o să devină parte din mine, aşa cum e parte din Carolina. Făptura croită din fuioare negre mă înconjoară, mă pipăie, mă zgârie, mormăie de satisfacţie şi mă sărută cu buzele Carolinei, cu limba Carolinei. Sunt a ei, dar şi ea e a mea, îmi zic şi o muşc. Simt gust de putreziciune.

Fălciile se sting şi un vânt rece face tufişurile să se războiască fără sorţi de izbândă. Eu şi Carolina ne privim gâfâind.

— Bravo, Jackin! Te-ai legat.

E prima şi ultima laudă pe care mi-o spune.

* * *

Lordul Charles a fost modest. Biblioteca e o adevărată comoară. Înconjurat de ediţii princeps şi de tablouri de impresionişti, uit mai uşor de nebuloasa în care a intrat viaţa mea. Mă aşez mereu pe aceeaşi canapea, sub lacul lui Monet şi mă scufund în lectură. Cum Andrew îmi verifică rănile dimineaţa, tot restul zilei nu mă deranjează nimeni. De undeva, de la etaj, aud uneori aparatele ţiuind, alteori gemete. Din cauza lor, dar şi a stării mele, nu citesc nimic greu, deşi nu-mi pot opri gândul că am ratat astfel o şansă de a-l impresiona pe lordul Charles. Cred că abia în zilele astea leneşe, cu timpul măsurat de junghiuri ascuţite, îmi dau seama cât mi-am dorit să-l aud recunoscându-mi meritele. Dar acum, că a fost gata să-mi taie gâtul, nu mai jinduiesc la zâmbetul lui aprobator, chiar dacă îi voi fi credincios până la moarte. M-am săturat să mă definesc prin relaţia strâmbă cu altcineva. Într-un fel, toate astea îmi amintesc de drumul meu alături de Carolina şi de umilinţa supremă la care m-am supus pentru ea.

Dau pagină după pagină din romanul de Agatha Christie şi aştept. E deja duminică după-amiază, iar eu şi Lordul Charles n-am mai schimbat două vorbe de când mi-a dat permisiunea să intru în bibliotecă. E drept, cărţile mi-au făcut solitudinea mai uşor de îndurat, dar ar fi timpul să se mai întâmple ceva. Pun deoparte volumul cu dungi aurii pe copertă şi mă îndrept spre bucătărie, deşi nu e încă ora cinei.

Andrew şi Ed îşi opresc abrupt discuţia la vederea mea.

— Deranjez? mormăi.

— Nu, dă din cap Ed, dar ochii lui spun altceva. De ce ai nevoie?

Noroc de pulsaţia rănii de la obraz că-mi opreşte zâmbetul. Aş avea nevoie de multe. De puţină companie, de un strop de compasiune, de o aluzie la ce mă aşteaptă.

Execuţia mi-a fost amânată, dar cu cât timp? Nu e însă o mărturisire pe care să o pot face, fiindcă suntem duşmani prin însăşi esenţa noastră. Alb şi negru. Hotarul nu poate fi mai clar decât atât, oricât aş visa la gri.

— Un ceai, zic.

Ed se uită curios la mine, dar nu mă goneşte. Se întinde după ceainic, iar Andrew îmi întoarce spatele.

— Vrei şi tu o ceaşcă? îl întreabă Ed.

Amândoi sunt încordaţi şi par epuizaţi, dar după cum nu le pot spune ce e în sufletul meu, nu-i pot descoase despre grijile lor. Sau pot?

— E totul OK? spun.

Amândoi se uită încruntaţi la mine, apoi unul la altul.

— De ce n-ar fi? răspunde Ed.

Dau din umeri, un gest redescoperit cu voluptate. Ceaiul e tare şi fierbinte şi ar fi uşor să mă las sedus de aroma lui, să-mi spun că a fost o prostie să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Probabil, aşa am să fac.

Andrew pune pe masă ceva strălucitor şi îmi recunosc brăţara. E a doua oară când îmi e arătată, încă are urme de sânge, dar de data asta nu citesc în gestul lui Andrew vreo ameninţare. O împinge spre mine.

— Charles a zis să ţi-o dau, murmură şi se întoarce cu spatele la mine.

Îmi întind degetele spre argintul care mi-a lucit la încheietură, dar mă opresc înainte să-l ating. N-am să mai port brăţara. E timpul să fac asta. Poate venise vremea cu două sute de ani în urmă. Sau când mi-a făcut tatuajul care m-a salvat. O apuc totuşi şi o bag în buzunarul cămăşii. Mi-ar putea fi de folos pentru o ultimă oară. Ed îmi umple ceaşca şi eu spun iarăşi ceva necuvenit.

— Pot să ajut cumva?

— Nu, răspunde Andrew. Eşti în convalescenţă şi nu-i treaba ta.

— Nimeni nu poate, intervine Ed. Nici chiar Charles. O să se omoare încercând.

— Da, încuviinţez, mi-am dat seama că se întâmplă

ceva rău cu Amos.

— Chiar vrei să ştii? spune posomorât Andrew. E groaznic! Orice aş face, tremură şi se umple de puroi şi nu e din cauza rănilor ori a unei infecţii. E magie.

— Lordul Charles e acum cu el? întreb.

— L-am convins să doarmă puţin, zice Ed. A stat toată noaptea şi jumătate de zi la căpătâiul lui Amos. E disperat. Toţi suntem. E cumplit să ne vedem prietenul stingându-se în braţele noastre.

Am terminat şi a doua ceaşcă de ceai. Pare că n-ar mai fi nimic de spus. Dar planul care s-a născut în mintea mea îşi cere rostirea. Dacă aş avea măcar o urmă de instinct de conservare, ar trebui să tac. Mi-am păstrat cel mai mare secret şi să-l dezvălui acum, pentru un necunoscut, ar fi o nebunie. Mă uit întâi la Ed, apoi la Andrew.

— Când se trezeşte, aş vrea să vorbesc cu înălţimea sa.

— Despre ce? întreabă Ed.

— Despre cum i-am putea salva viaţa lui Amos.

Uite, am făcut-o! Nu mai e cale de întoarcere. Andrew mă priveşte de parcă ar fi gata să pună iar mâna pe vătrai ca să-mi smulgă vorbele dar, după vreo zece secunde, se ridică încet.

— Aşteaptă aici! îmi porunceşte.

Mă uit pe geam o vreme şi îmi amintesc Parisul de altă dată. Acum l-am văzut din fuga motocicletei, în timp ce mă îndreptam spre locul pierzaniei mele. O ultimă plăcere, drumul cu motocicleta, un bolid superb pe care l-am cumpărat cu banii jos de cum am ajuns în oraş. Şoseaua care se scurgea sub roţile ei era cea pe care am gonit în 1943, cu soldaţii pe urme. Am ales valea potrivită şi i-am aşteptat. Erau douăzeci şi niciunul n-a scăpat cu viaţă. Cosette, iubita mea pierdută, n-avea cum să ştie că i-am răzbunat moartea. Cosette, care a pierit în beciurile Gestapoului. Fiica ei, nu şi a mea, m-a urmărit cu ochi mari cum i-am măcelărit, dar s-a oprit din scâncit când am luat-o în braţe. Pe Cosette n-am putut-o salva. Dacă aş fi ajuns

mai devreme… Încă un regret printre atâtea altele. Faptul că am avut grijă de copilă şi de urmaşii ei nu l-a şters.

Paşii lordului Charles mă trezesc din visare. Faţa lui e pământie şi e aproape la fel de supărat ca atunci când i-a poruncit lui Andrew să pregătească fierul înroşit.

— Ce prostie mai e şi asta? mă întreabă. N-am timp pentru aiureli!

— Doar cinci minute, Înălţimea Voastră, răspund. Veţi vedea că nu vă risipesc timpul.

E o forţă nouă în glasul meu care ne surprinde pe amândoi. Lord Charles mă străpunge cu privirea, apoi îmi face semn cu mâna să continui.

— Aţi încercat trucurile unui *magister*. E clar că nu a fost suficient. Lordul Charles izbeşte nerăbdător cu cizma piciorul mesei.

— Nu-mi spune ce ştiu deja!

— Mai sunt şi alte căi, şoptesc. Stăpânul meu se face vânăt la faţă.

— Doar nu-mi ceri să vărs sângele altcuiva? strigă. Amos ar muri de sute de ori până să îngăduie chiar şi gândul la un ritual negru!

Îl văd pe Ed prefăcându-se că spală cănile. Andrew, care a intrat în urma lordului Charles, stâlpeşte peretele şi pare că-şi regretă decizia.

— Nu, Doamne fereşte! ridic prevenitor palmele.

Invocarea numelui lui Dumnezeu mi-a scăpat fără voie. Sună bizar şi toţi trei se holbează la mine. Cuvintele ar trebui să-mi ardă buzele, dar iată că nu o fac. N-am timp să mă gândesc la asta. Charles pare pe punctul de a pleca.

— Chiar dacă Înălţimea Voastră ar dori-o, n-ar funcţiona, spun repede. Nu aveţi înăuntru ce trebuie.

Eu am, dar nu spun asta. Vorbesc din nou, înainte să creadă că-mi ofer serviciile pentru un ritual sângeros.

— Aţi putea încerca un *abbayuden*.

Parcă am aruncat o bombă. Andrew icneşte, Ed scapă în chiuvetă cana, Charles se lasă să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

— Cartea lui Kiril îl pomeneşte, e drept, murmură

lordul. Dar din câte ştiu eu, nu s-a încercat niciodată în opt sute de ani. E doar o legendă aruncată pe o coală veche.

— Poate, spun. Dar gândiţi-vă! Forţa binelui şi a răului, adunate într-un singur pumn. Fără îndoială, ar fi irezistibilă.

De ce insist, când nici măcar nu-l cunosc pe muribund? Oare e doar dorinţa de care credeam că am scăpat, cea de a ieşi în evidenţă? Dacă e aşa, sunt foarte prost. Dar nu cred că e aşa. Sau e doar altă amăgire?

O lumină apare în privirea lui Charles, dar se stinge imediat.

— Pentru asta e nevoie de un *tigris* puternic. Niciunul n-ar accepta ritualul, chiar dacă l-am lua pe sus. Kiril spune că trebuie să fie săvârşit de minţi unite de acelaşi ţel, altfel aduce doar distrugere.

— Mă aveţi pe mine, îi aduc aminte.

— Tu? scuipă Charles.

De ce un cuvânt scurt răneşte ca o lamă? Nu dau înapoi, trebuie să-l conving chiar acum. Privesc sticla de apă de pe bufet şi îi las timp să vadă ce fac. Apoi sticla explodează, dar apa, înconjurată de forţa mea, nu se varsă. O ţin nemişcată cam jumătate de minut înainte să-i permit să se scurgă pe lemnul alb.

Cicatricea zvâcneşte, rănile noi îi răspund, dar eu surâd. Lordul Charles se uită absent la Ed cum începe să strângă apa cu un burete verde.

— Tu, şopteşte. N-ar trebui să reuşeşti… E imposibil.

— Dar uite că pot, şi sunt singura şansă a lui Amos.

Nu-i spun nimic despre preţul micii mele scamatorii. N-are rost să-i zdruncin încrederea încă fragilă.

— E o nebunie, spune şi îşi şterge fruntea.

Nu mai insist. Până la urmă, e hotărârea lui, nu a mea. Am fost medic, iscoadă şi apărător multă vreme. Am respectat poruncile regelui Henric cel Mare şi i-am ghicit coşmarurile. Am luptat cu marea ciumă şi l-am văzut pe Charles al II-lea tremurând. Am adus informaţii pentru generalul Washington şi am urmărit o naţiune născându-se. Am căpătat drept răsplată pentru toate astea plumbi,

lovituri de spadă şi împunsături de cuţit. Dar am învăţat că adesea e mai greu să hotărâşti soarta altora decât să te supui poruncii.

* * *

Cu cât ştiu şi pot mai multe, cu atât mă simt mai gol pe dinăuntru. Am început să descifrez şi singur tomurile din biblioteca secretă a Carolinei. Mă ajută să-i văd micile trucuri şi marile desfăşurări de energie, atingerile, privirile şi sunetele care supun pe oricine, chiar şi pe mine. Înţelegerea nu înseamnă şi putere în faţa Caroline, iar asta mă împinge într-o căutare zadarnică a unei ştiinţe şi mai adânci. E ca un cerc la marginea căruia sunt condamnat să alerg, fără să pot intra în el. Învăţ zi şi noapte, fără să-mi văd în asta eliberarea pe care, în cea mai mare parte a timpului, nici nu mi-o doresc. Vreau ca ea să fie mândră de mine. Vreau să mă privească toţi, dar mai ales Carolina, cu preţuirea cuvenită egalului lor. Vreau să înghit curmale şi să beau vin din cel mai scump, să privesc vitraliile odăii mele, şemineul şi tapiseria cu o vânătoare de mistreţi, să mângâi blana de jder şi mătasea veşmintelor mele ştiind că mi se cuvin.

Uneori, mi se face frică şi încerc să mă rog, dar mă opresc după primul cuvânt, amuţit de fiara fără nume de care m-am legat. Alteori, mă cuprinde un dispreţ nebun pentru orice a rămas din ţăranul adus în faţa contesei sale. În nopţile întunecate ca însuşi pântecele născător al morţii simt doar o foame covârşitoare, pe care n-o pot poto Îi merindele obişnuite, ci doar puterea. Cercul acela, cu miros de sudoare şi sânge, mă atrage irezistibil şi tot trupul mă doare la gândul de a nu-l mai vedea.

Pătrund în el şi simt hotarul dintre lumi destrămându-se, simt mâna invizibilă care mi se aşază pe ceafă. Cu vorbe străine şi cu împunsături de cuţit, stăpânesc făpturi cu colţi ascuţiţi şi cu gheare lungi, dar de fiecare dată simt că nu e de ajuns, că n-am făcut-o pe Carolina să mă respecte. Uneori, noaptea, când nu pot să dorm, mă întreb a cui limbă aspră şi fierbinte o înlocuieşte pe cea a Carolinei, umplându-mă de dorinţă până când e

mai cumplită decât durerea.

Azi, mai mult decât oricând, mă supără privirile celorlalţi oaspeţi. S-au adunat de trei zile şi îi simt cum aşteaptă ca rotundul lunii să devină fără cusur. Castelul nu a fost niciodată atât de plin şi niciodată nu m-am simţit atât de departe de lumea în care mă învârt. Toţi, chiar şi Carolina, trec pe lângă mine ca şi cum nu aş fi decât umbra lăsată de o făclie care a tremurat prea mult. Îmi rumeg tristeţea la poala pădurii, ca de obicei, dispreţuindu-mă.

— Jackin!

Carolina şi lordul Thomas au ieşit dintre stejari, frumoşi şi eleganţi ca de obicei, şi nu pot decât să mă plec înaintea lor.

— Diseară, în grădină, îmi porunceşte contesa. Vino şi tu!

— Chiar crezi că vei câştiga rămăşagul? spune leneş lordul Thomas, măsurându-mă. Încă n-a trecut prin încercarea hotărâtoare.

Carolina îşi mână iapa neagră, fără să-i mai răspundă. Jumătate din mintea mea dănţuie la gândul că voi intra alături de ei în cerc. Cealaltă jumătate încremeneşte ca lupii, iepurii şi vulpile cărora le frâng sau le tai gâtul.

Seara mă găseşte în aceeaşi stare. Vechilul intră în odaie şi nu vrea să se uite în ochii mei. Mă ajută să mă dezbrac şi degetele îi sunt îngheţate, iar eu ghicesc că de vină nu e doar răsuflarea lui noiembrie. În noaptea asta voi fi pus la încercare şi voi izbândi. Respir pe gură şi fornăi ca un cal când intru în grădina plină de oameni. Feţele lor se desenează ca nişte măşti de carnaval în lumina înşelătoare a făcliilor. N-am văzut vreodată o mască veneţiană, dar sunt convins că e aşa.

Sunt toţi acolo şi mă aşteaptă, iar asta mă umple de bucurie doar pentru o clipă. N-am trecut încă încercarea. Mă uit la Carolina şi mă minunez iar cât de frumoasă e. Mă doare puţin să o văd oferindu-le tuturor priveliştea trupului ei gol, dar îmi zâmbeşte şi sunt gata să-i cad la picioare, ca

un căţelandru.

Recităm cu toţii descântecul şi citesc nemulţumirea lordului Thomas când îşi dă seama câte am învăţat. Carolina vine lângă mine şi încep să sper că visul mi se va îndeplini, ca voi putea mâine să-i privesc pe toţi în ochi fără să mă simt mai prejos. Suntem amândoi chiar în mijlocul cercului.

— Bărbat… Femeie… Plăcere… Durere, spunem în cor. Tigris nascit…

Scandările ritmate ale celorlalţi se înteţesc şi degetele ei se joacă tot mai stăruitor cu mine, se rotesc pe umeri, pe piept şi coboară spre pântece. Surâde şi săvârşeşte ritualul celor cinci săruturi şi al celor cinci lovituri. Săruturile sunt mai lungi decât prima oară, loviturile mai apăsate.

Se opreşte odată cu scandările lor, lăsându-mă pietros şi nefericit. O privesc nedumerit cum îl prinde de mână pe Thomas, cum îl apropie de noi. El e mai înalt şi mai vânjos decât mine, iar bărbăţia lui sfidează cerul, gata parcă să fecundeze luna. Gura Carolinei o cuprinde şi eu gem de ciudă. Aş vrea să-i strig să se oprească, să nu mă trădeze altfel, dar sunt prins într-o pânză de păianjen. Îmi simt mădularul pulsând pe măsură ce lordul Thomas se mişcă. Mă trădează până şi el. Ceilalţi s-au împreunat, câte doi sau trei, fără să le mai pese de suferinţa mea neputincioasă.

Carolina se ridică şi ochii ei mă împung. Ştiu ce vrea să fac, dar cum îmi poate cere aşa ceva? Mă sprijin de lespedea de sacrificiu şi zăresc pe ea un boţ de carne. Porunca mă arde, dar nu mă pot răzvrăti. Îmi sprijin braţele de lespede şi lordul Thomas intră în mine cu forţa unui taur. Mă doare, dar îmi şi place, pentru că simt desfătarea Carolinei. Bebeluşul de pe lespede se uită cum mă zvârcolesc, încercând să prelungesc extazul lui Thomas şi al Carolinei. Mă priveşte şi începe să râdă. Încerc să-mi spun că boţul ăla de om e prea mic, n-are cum să înţeleagă.

— Ba da, îşi bate joc de tine, susură în mintea mea

vocea Carolinei.

Da, aşa e. Nevolnicia mea e şi pe înţelesul unui prunc. Am învăţat atâtea, şi ce folos? În timp ce lordul Thomas îşi eliberează sămânţa, prind gâtul copilului, oprindu-i râsul. E uimitor cât de uşor se rupe.

Thomas încă n-a ieşit din mine, iar viaţa s-a scurs din trupul micuţ. Iar odată cu ea, un şuvoi de putere îmi pătrunde în trup, mă înghite ca un râu năvalnic, mă aruncă de la un mal la altul, mă izbeşte de pietre. E copleşitor, dar nu mă tem. Ucigând, am învins moartea. Nu mi-a spus-o nimeni, dar e atât de simplu!

Sunt un *tigris* şi nimic nu va mai fi la fel niciodată.

* * *

Ed şi Andrew mă privesc parcă aş fi un zombie, iar eu mă simt greu şi uşor în acelaşi timp. Ed îmi pune în faţă o farfurie cu supă de roşii. A făcut şi pâine proaspătă, iar eu preţuiesc fiecare îmbucătură nu numai fiindcă e aşa de gustoasă. Ar trebui să-i spun cât preţuiesc măiestria lui culinară. S-ar putea să nu am altă ocazie.

— Excelent! mormăi când termin.

Ed nu zice nimic, dar Andrew se ridică să-mi examineze iar obrazul.

— Merge mai bine decât m-aş fi aşteptat, concluzionează.

— Lasă-l fără bandaj! îi zic.

Mă ascultă de parcă eu aş fi doctorul şi asta mă face să mă simt bine. Ultimele ore au fost cele mai plăcute de când am ajuns la vilă. Păcat că n-am terminat cartea, însă enigma Agathei nu e singurul lucru pe care l-am lăsat pe la mijloc. Dar nu e timpul potrivit pentru astfel de gânduri, trebuie să mă concentrez pe ceea ce pot face pentru Amos, omul a cărui răpire m-a vârât în infern şi m-a scos de acolo. Andrew îşi toarnă cafea braziliană într-o cană şi mă scrutează. Îl înţeleg. Nu e sigur ce se va întâmpla, dar se pregăteşte pentru o noapte grea. Ca şi mine.

— Chiar crezi că poţi face asta? mă întreabă.

— Tu ce zici? îi răspund.

Îşi priveşte gânditor cafeaua.

— Vreau să cred că va merge, şopteşte. Toţi vrem, chiar şi Charles. E singura şansă a lui Amos, în privinţa asta ai dreptate. Dar restul…

Oftează şi nu mi-e clar pentru cine e mai îngrijorat, pentru lordul Charles sau pentru Amos. Mi-e greu să cred că pentru mine.

— Lordul Charles e foarte puternic. O s-o scoatem la capăt, spun.

— Sper c-o să faceţi mai mult decât atât. Dar ai grijă! Mi-ai fost deja pacient. Unul foarte răbdător, dar n-aş vrea să te întorci în grija mea.

Îl privesc uimit, dar cuvintele lui mi-au încălzit inima. Pendula bate ora şapte. Mă ridic.

— E timpul! zic. Ed îşi face cruce.

— Urmează-mă! spune Andrew.

Ajungem într-o aripă a vilei unde n-am fost. Trecem pe lângă o oglindă de un stat de om, dar nu mă privesc în ea. N-aş vrea să mă văd speriat. Nu am mai săvârşit un ritual major din timpul ultimului mare război. A mers, dar era să mă ucidă. Cel de azi e mai puternic, iar lordul Charles e şi el slăbit. Îmi dreg glasul şi pasul lui Andrew şovăie. Va fi totul bine, îmi zic, pentru că am nevoie de asta. Nu mai sunt doar un căţelandru spurcat.

Am ajuns. Andrew deschide uşa şi intru într-o încăpere rotundă, cu acoperişul din panouri de sticlă. Acum e desfăcut şi cerul îşi etalează nepăsător constelaţiile, cum a făcut-o ieri şi o va face şi mâine, dacă eşuăm. Frigul subţire mă pătrunde din prima clipă, dar nu mă plâng. Lordul Charles intră pe uşa din faţa mea. Îl ţine în braţe pe Amos şi îmi dau seama că băiatul are abia vreo douăzeci de ani. E verde la faţă, mâinile şi picioarele atârnă moi. Pecetea răului e atât de apăsată, că până şi un orb ar simţi-o. Lordul Charles îl lasă cu grijă pe podea şi se uită la mine.

— Ei bine? murmură lordul.

Îmi dă o ultimă şansă să mă răzgândesc. Ridic bărbia şi mă apropii de el.

— S-o facem! zic plin de încredere.

Trasează repede cercul în jurul nostru, murmurând un descântec dintre *amorfi*. Aprob alegerea lui cu un zâmbet. E înţeleaptă. Îşi taie degetul şi stropeşte linia lăsată de creta albă cu propriul sânge. Fac la fel, fără să mă strâmb. Apoi ne scoatem amândoi cămăşile, prefăcându-ne nepăsători la asaltul frigului.

Amos tremură, dar nu din cauza asta. Văd petele galbene care răsar singure pe faţa sa, lichidul care i se scurge din nas, din gură şi din ochi. Duhoarea lui mă izbeşte ca un pumn în plex, dar nu scot un sunet.

Îngenunchem în acelaşi timp de o parte şi de alta a lui Amos şi simt aerul vibrând în jurul nostru, arătându-ne că simpla noastră apropiere forţează porţi care ar trebui să rămână închise. Ne ridicăm braţele deasupra trupului băiatului până vârfurile degetelor ni se ating şi e parcă vătraiul scos din foc mi-ar încerca iar pielea. Dar vocea nu îmi tremură când rostesc cuvintele, la unison cu lordul Charles.

— Ascultaţi-ne, voi forţe ale universului! Deschideţi porţile şi rupeţi zăgazurile. Răul şi binele să se împletească, puterea să ne crească! Ascultaţi-ne, voi îngeri şi demoni!

Flăcările lumânărilor se tulbură pe măsură ce glasurile noastre se înalţă. Văd ieşind din degetele noastre fire. Albe pentru Charles, roşii pentru mine. Ar trebui să fie negre, îmi spun, dar strâng dinţii, învinge durerea şi le las să se împletească, roşu şi alb, ca firele acelei bijuterii pe care am primit-o demult la ţărmul Mării Negre.

Închid ochii şi sondez răul din trupul lui Amos. Blestemele au o viaţă a lor, pe care o poate simţi doar o altă creatură a umbrei. Mici făpturi incomplete, conştiente de sine şi lipsite de legătura cu născătorul lor, se răzbună pe trupul asupra căruia au fost aruncate. Nu cunosc milă şi nici osteneală, de asta s-a convins şi lordul Charles. Dar şi cele mai cumplite blesteme cunosc dorul după mâna care le-a hrănit cu energia sa, doar pentru a le îndepărta de la sine. De asta am să mă folosesc.

Îmi dau repede seama că blestemul ăsta e foarte puternic. Se năpusteşte asupra noastră ca o locomotivă, dar eu nu mă opun, ci mă deschid pentru el. Îl las să-l cotrobăie prin acea parte a sufletului meu care cuprinde cele mai cumplite amintiri. Dacă n-ar fi energia lordului, înfrăţită cu a mea, o astfel de scrutare ar dezvălui totul. Chiar şi cu ea, mi-e greu să rezist. Încă nu-şi dă seama că vede doar o cămăruţă din palatul cu mii de odăi al minţii mele, dar trebuie să mă grăbesc. Mă crede de-al lui când mă vede ucigând pentru prima oară şi îmi dau seama că ascunde ceva.

Îi spun că vreau să-l văd şi eu, apoi totul o ia razna. Ceva ţipă în mintea mea, trupul lui Amos se ridică spre tavan şi începe să scoată spume la gură. Nu-l putem potoli, suntem prinşi unul de altul, eu şi Charles, într-o strânsoare de care depinde nu doar viaţa noastră.

Un abur verde iese din trupul lui Amos şi pluteşte între noi, ca un şarpe. Se descolăceşte fulgerător şi atacă. Nu pe mine, pe lordul Charles, căci el a fost ţinta lui întotdeauna. Nefericitul de Amos e doar teaca unei săbii mortale. Blestemul întâi l-a slăbit pe lord, acum vrea să-i dea lovitura de graţie.

Avem doar o clipă ca să acţionăm şi o facem ca un mecanism reglat la perfecţie. Firul alb-roşu se preface într-o sferă care cuprinde aburul. Blestemul ţipă şi mă înjură, durerea e aproape insuportabilă, Lordul Charles mă priveşte îngrijorat. Sângele începe să-mi curgă din nas şi din gură, dar palmele noastre se strâng şi sfera explodează, iar odată cu ea şi blestemul.

Tăcerea din mintea mea e binefăcătoare şi reuşesc să rezist cât timp Charles rosteşte formulele de încheiere a ritualului. Gâtul şi pieptul îmi sunt pline de sânge, dar măcar durerea a dispărut şi cred că e pentru totdeauna. Mă prăbuşesc pe podea, lângă Amos.

* * *

E ca şi cum aş fi încetat să exist pentru Carolina de când a câştigat rămăşagul. Timpul ei se scurge alături de lordul Thomas sau în singurătate, niciodată alături de

mine. Asta îmi lasă prea mult timp pentru coşmaruri, pentru amintiri şi lacrimi. Pentru furie. Sunt furios pe mine, pe lordul Thomas sau pe ea? Nu ştiu. Dar mi-am însuşit foarte bine lecţiile primite. Am învăţat să provoc durere şi teamă. Şi asta fac.

Îmi exersez puterile în fiecare zi. Dau foc lemnelor din cămin fără măcar să mă mai uit la ele. Pătrund în gândurile slugilor şi le nasc vise urâte, înfricoşate ori neruşinate, apoi le privesc fără milă şi fără bucurie cum se zbat, ca pe nişte şopârle care se chinuie să scape din capcană. Hoinăresc prin pădure şi fac pietrele să se ridice, să danseze sau să urmărească vreun iepure hoinar, să-l zdrobească. Noaptea, învălmăşesc descântecele pe care le-am învăţat şi aştept. Deseori orele curg fără să se întâmple ceva. Uneori, apa îngheţată din urcior începe brusc să fiarbă. Alteori, podeaua devine transparentă, pereţii se unduiesc sau, undeva pe aproape, cineva se umple de pete însângerate. Dar nimic din toate astea nu-mi face plăcere. Furia e mereu acolo, îmi curge prin corp ca o otravă mai cumplită decât cele pe care am învăţat să le meşteresc dintr-o buruiană şi un strop de magie. Carolina a plecat de când a primit cartea aceea odioasă, «Malleus Maleficarum». Nu ştie cât de multe am mai aflat fără ea, de la propria mânie.

Nici că toată învăţătura asta m-a făcut să înţeleg că nu-i voi fi niciodată pe-o potrivă.

De ieri, o agitaţie neobişnuită a cuprins castelul. Din şoaptele slugilor am aflat că, în curând, Carolina se va întoarce doar ca să plece dincolo de mare. Poate e mai bine aşa. Mi-e dor şi mi-e frică şi mi-e scârbă de ea, fiindcă a fost un dascăl atât de priceput, dar căruia nu-i pasă de ce a ieşit din mâinile sale fine. Aş vrea să-şi ia măcar rămas bun, fiindcă presimt că despărţirea noastră e pentru totdeauna. Dar cred că nu o va face. Stau în apropierea porţii, cu obrajii bătuţi de vântul serii ca de palmele Carolinei, şi mă întreb ce se va alege de mine.

Apoi văd norii de praf, inima îmi tresaltă şi ştiu că vine spre noi primejdia. Strig, dar slugile nu ridică podul

destul de repede, sunt înţepenite şi bănuiesc o magie mai puternică decât a mea. Îl prind de poalele cămăşii pe vechil.

— Mişcă-te! strig. Duşmanul e la porţi…

Nu face nimic. Îndrept palma spre vârful turnului şi fumul se ridică înainte ca pe pod să duruie copitele cailor. Sunt vreo zece oameni, cu veşminte acoperite de praf şi ochi arzători, iar paznicii nici măcar nu încearcă să se apere. E ca şi cum forţa căpeteniei i-ar copleşi. Nu şi pe mine. Mă reped spre bărbatul neguros şi iute, înarmat cu o sabie pe care nici măcar nu ştiu să o învârt cum trebuie. Dar furia pe care am adunat-o atâta vreme îmi ghidează braţul şi reuşesc să-i ologesc calul înainte să mă ia cu adevărat în seamă.

Vreau să-i retez gâtlejul cât e prins sub animalul rănit, dar lama mea se opreşte într-un perete nevăzut, apoi ceva mă aruncă înapoi. E tot *tigris*? Nu, umbra pe care o ştiu atât de bine lipseşte cu desăvârşire. N-am însă răgaz de îndoieli sau de ghicitori. Bărbatul s-a rostogolit într-o parte, e deja în picioare, puternic şi fioros.

— Prostule, ce crezi că faci? strigă. Am venit după Carolina… Dă-te la o parte, pleavă!

Felul distins în care rosteşte slovele, batjocura neascunsă din ele îmi aminteşte de lordul Thomas. Încerc să trimit spre el un şuvoi de foc, dar se stinge imediat. Vreau să-l înfricoşez ca pe slugi, să-l încremesc cu un descântec urlat, dar râde de mine. Fără să mai judec, mă reped spre el, învârtind lama ca pe o bâtă. Mi-o aruncă din mână cu o mişcare aproape invizibilă şi mă holbez la el, neînţelegând ce s-a întâmplat.

Flutură palma şi mă prăvălesc, mai sigur decât dacă aş fi primit o bâtă în creştet. Păşeşte peste mine ca peste un căţelandru şi se îndreaptă spre castelul prin care oamenii lui deja scotocesc.

Nu mă dau încă bătut. Reînvii mânia acelei nopţi când m-am oferit lordului Thomas şi atac iarăşi, cu toată forţa pe care o pot găsi în mine, cu toată cruzimea care m-a făcut să ucid un ţânc. Arunc cuţitul spre spatele lui.

Vreau să-l văd rostogolindu-se în ţărână şi cerându-mi iertare înainte de a-şi da sufletul, vreau să ofer inima lui Carolinei, ca să i-o cuceresc pe a ei. Dar el se răsuceşte iute, întinde palma şi cuţitul cade lângă cizmele lui negre. Vine spre mine şi spada lui mi se înfige în umăr. O răsuceşte şi e ca şi cum cineva mi-ar fi turnat plumb topit în trup. Mă prăbuşesc cu faţa în noroi, tremurând.

Lama pe care mi-o smulge din carne nu e o spadă obişnuită. A fost trecută prin ceva care îmi cuprinde trupul necruţător, mi-l mănâncă pe dinăuntru ca o armată de viermi cu dinţi ascuţiţi de pisică sălbatică. Mă zvârcolesc, un călău nevăzut îmi smulge pielea şi odată cu ea ultima urmă de curaj. Scâncesc, şi nu doar de durere. Nici nu pot descrie cât de nevrednic mă simt. Cine e acum şopârla? Nici măcar nu-mi pot rupe coada ca să scap.

— Nu e aici, mylord, dă raportul unul dintre oamenii lui. Duşmanul meu se strâmbă şi izbeşte cu piciorul în ţărână.

— Am fost păcăliţi! spune şi fiecare slovă a lui mă doare.

— Aşteptăm?

— N-are rost. Fumul… I-au dat de ştire.

— Şi căţelandrul ăsta? îl omorâm? E spurcat…

Mă priveşte lung şi ştiu că îmi hotărăşte soarta. Dacă aş avea măcar o urmă de mândrie, l-aş scuipa între ochi. Dar ceva fierbinte mi se scurge pe obraji şi ştiu că plâng.

— Priveşte-l! Nu e în stare de nimic, spune bărbatul. Mai primejdios e un şobolan de hambar.

Se apleacă deasupra mea şi îşi scoate o monedă din punga agăţată la brâu. O trece peste rana mea, umplând-o de sânge.

— Sunt lordul Charles, iar tu, ţărănoiule, eşti al meu, cu trup şi suflet, la fel cum banul ăsta e prizonier în punga mea. Răul pe care l-ai făcut se va întoarce împotriva ta. Dacă-i supravieţuieşti, vei rămâne un olog. De vei încerca vreun ritual nelegiuit, vei muri în chinuri. Când voi vrea să te văd, va fi de ajuns să arunc banul ăsta pe masă. Dacă nu vei veni la mine, vei crăpa. De-mi vei cădea la picioare, îmi

vei sluji, căci jurământul e scris deja în mintea ta. Iar Carolina n-are scăpare! O voi hăitui. O voi prinde şi-i voi distruge toţi acoliţii, fiindcă sunt oglinda nevolniciei ei.

Nu-i răspund, nu din mândrie, ci pur şi simplu pentru că nu sunt în stare. Sângele îmi curge din gură şi din nas. Mi-e frig. Nici măcar nu-l văd cum pleacă.

Nimeni nu încearcă să mă ajute. Slugile pe care le-am chinuit par bucuroase de decăderea mea. Zac în praf, iar după o vreme încetez să mă zvârcolesc. Viermii încă mişună pe sub pielea mea.

Când chipul Carolinei se apleacă peste mine a început să plouă. Nu trebuie să-i mai povestesc ce s-a întâmplat. Văd colţurile buzelor cum i se ridică şi îi citesc supărarea neîndurătoare în ochii care m-au făcut să mă pierd de atâtea ori.

— Nu eşti bun de nimic! strigă. M-ai făcut de ruşine.

— Omoară-mă, şoptesc. N-o face, dar nu din milă.

— Urcaţi-l pe un cal şi trimiteţi-l în pădure. Să-l mănânce lupii! porunceşte.

Pleacă fără să-mi mai spună o vorbă. Ştiu că nu se va întoarce la castel pentru multă vreme. Ştiu că îşi plănuieşte răzbunarea. Ştiu că mă lasă în urmă ca să mă chinui mai mult. Nu-mi pasă.

* * *

Primul sentiment pe care îl încerc e nedumerirea. Mă mir că mai trăiesc. Primul chip pe care-l văd e al lordului Charles.

— Nu mi-ai spus tot, zice calm.

— Iertare, murmur. Nu am vrut să vă pun în pericol ascunzându-mi slăbiciunea.

Mă priveşte lung şi mi se pare că văd nu reproş, ci altceva. Dar de-abia m-am trezit dintr-un nou lung leşin şi e foarte posibil să mă înşel. Surâd slab.

— Înălţimea Voastră e prea priceput ca încălcarea poruncii să nu aibă chiar niciun efect, zic încet.

Nu mă simt umilit când spun asta, doar constat un adevăr. Iar eu mă simt cu adevărat împăcat cu mine. Lordul Charles râde amar.

— Da, sunt foarte priceput! şopteşte. Mai ales la oameni… Sunt slăbit, aş vrea să dorm, dar trebuie să pun întrebarea.

— De ce mai trăiesc? Hemoragia…

Lord Charles clatină aprobator din cap, de parcă aş fi elevul lui cel mai silitor.

— Da, ar fi trebuit să te ucidă. Dar sângele meu încă e bun la ceva. Întâi cred că n-am auzit bine.

— Mi-aţi făcut o transfuzie? Cu sângele înălţimii voastre?

— Da. Şi cred că mă poţi tutui, Jack. Sună chiar stupid altfel.

Pentru prima oară, simt că lordului Charles parcă îi pasă de mine. E bizar, dar nu neplăcut şi mă culc.

Următoarele zile se scurg în aceeaşi notă. Amos şi cu mine nu suntem în aceeaşi cameră, dar amândoi ne simţim tot mai bine. Rănile mi se vindecă mai repede decât oricând şi habar n-am dacă e din cauza sângelui lui Charles sau fiindcă nu doar Amos a scăpat de un blestem.

Andrew e mai tot timpul cu unul dintre noi şi l-am auzit de mai multe ori fluierând. Ed pare bucuros să mă vadă când mă întorc la bucătărie şi face adevărate minuni cu legume şi carne de pui. Charles a dispărut undeva, dar nu-mi bat capul cu asta. Ninge din nou, mai molcom, aproape ca într-o poveste. Ar fi chiar uşor să uit prin ce am trecut, să-mi închipui că pur şi simplu stau în casa unor prieteni, dacă n-ar fi brăţara. O scot uneori şi o privesc, o răsucesc între degete, mă mir cât e de uşoară. Îmi pare cumva străină, deşi am purtat-o atâta vreme. Ca şi cum, odată cu sângele scurs din mine, am eliminat şi otrava amintirilor despre Carolina.

— Ce înseamnă pentru tine brăţara asta?

Francheţea lui Ed e cumva surprinzătoare, dar întrebarea e chiar mai importantă decât îşi dă seama. Răspund, ocolind totuşi răspunsul.

— Mi-a fost dăruită de o femeie care mi-a schimbat viaţa. Contesa Carolina. Ştie cine e, dar nu pare mulţumit.

— Te-a părăsit, nu? insistă. De ce ai păstrat-o?

Ce aş putea să-i spun, când nici eu nu ştiu exact? Am blestemat-o pe Carolina întâi pentru că m-a părăsit, apoi pentru că m-a ales. Am urât-o atât de intens, încât am decis să trăiesc în ciuda ei, chiar mai mult decât am supravieţuit în ciuda lui Charles. Dar poate ura mea a fost la fel de bolnavă ca iubirea. Pun brăţara pe masă, dau din umeri şi las parfumul de plăcintă cu carne să mă îmbete.

— Am gustat mâncarea multor bucătari celebri, spun, dar cred că tu îi întreci pe toţi. Ed îmi pune o porţie generoasă şi zâmbeşte.

— Frumoasă încercare de distragere a atenţiei! zice. Nu că n-aş aprecia un compliment sincer… Cred că gustul bucatelor mele depinde de cine le încearcă.

Mă uit nedumerit la el, dar e serios. O vreme, mă mulţumesc să mănânc, întrebându-mă dacă tocmai am fost lăudat.

— Peste o zi sau două, voi fi destul de puternic cât să ies din casă, murmur când termin.

Nici eu nu ştiu de ce am spus-o. Relaţia mea cu lordul Charles pare mai ciudată decât oricând. Sunt încă ţinut de legământ. Nu ştiu dacă mă va ucide curând, ar fi fost mult mai simplu să mă lase să mor. Dar nici nu cred că ar lăsa să scape un *tigris*. Unul care a salvat poate o viaţă, dar care i-a aflat cartierul general şi care a dovedit că, la nevoie, poate merge pe căi interzise. Ar fi o prostie să o facă, mai ales că trebuie să se gândească nu numai la sine, ci şi la oamenii săi. Vila asta e doar un fel de închisoare pentru mine. Una cu gardieni prietenoşi, dar tot o închisoare în care îmi aştept sfârşitul.

— Unde vrei să mergi? mă întreabă Ed.

E dureros de direct azi. Îi răspund cu aceeaşi monedă.

— Să-l găsesc pe cel care m-a adus în ochiul lui Charles. Sau eca.

Da, Carolina e cea mai logică variantă. E suficient de crudă cât să pună la cale aşa ceva. Frumuseţe de cadră, braţ de vânător şi inimă de călău. Carolina trebuie să fie, dar încă sper că nu e ea. Nu ştiu ce aş face dacă aş fi iar

faţă în faţă cu femeia aceea.

— Te-ai descurca, spune Ed şi îmi toarnă nişte cafea cu lapte. Orice putere a avut Carolina asupra ta, s-a dus.

Parcă mi-ar ghici gândurile!

— De unde ştii? răspund. Din cauza ei am făcut lucruri oribile.

Tac o vreme, sorbind din cafeaua fierbinte. Mă gândesc şi mă corectez.

— Nu doar din cauza ei. O parte din mine s-a desfătat cu ele. Cred că partea aia a murit, dar dacă… Gata, am dat glas celei mai mari temeri ale mele! Ed zâmbeşte prietenos.

— E curios cum cineva care a trăit cinci sute de ani încă se cunoaşte atât de puţin, spune. Cred că Atotputernicul te-a iertat, Jack. Poate e timpul să te ierţi şi tu.

Îl privesc, încercat de senzaţia că am ieşit din confesional. Îmi amintesc cum şi-a făcut cruce. Instinctul nu mă înşală niciodată în privinţa asta, dar în acelaşi timp mi se pare imposibil ca Ed să fie…

— Eşti preot? întreb, încă aşteptându-mă să mă contrazică.

— Am fost, spune Ed. Dar mi s-a părut că ai nevoie să vorbeşti cu un prieten, nu cu un preot. Dau cana într-o parte şi mi se pare că aud glasul lui Arkadie.

— Problema care te frământă pe tine e importantă şi pentru Charles, continuă Ed. A plecat ca să verifice chiar el o pistă. Se întoarce peste două zile. Într-un fel, Carolina e şi obsesia lui, nu doar a ta. O urmăreşte de atâta vreme…

Mi-am pierdut glasul de uimire, dar nu pot nega că mă simt mai bine. Perspectiva ca eu şi Charles să pornim pe urmele Carolinei e tentantă şi în acelaşi timp înfricoşătoare.

Următoarele două zile se târăsc, în trosnet de ger renăscut, cu încetineala melcului. Apoi, chiar după cină, aud zgomot de maşină pe aleea din faţă şi nu trece mult până Charles intră în dormitor.

— Ne-am înşelat amândoi, îmi spune fără măcar să

salute întâi. Nu a fost Carolina, ci Thomas şi acoliţii săi. Mi-a scăpat, dar îl voi prinde.

Mi se pune un nod în gât. E o veste bună sau rea?

— Te simţi în stare să ieşi din vilă, am înţeles, continuă nerăbdător Charles.

— Da, murmur. M-am recuperat neaşteptat de repede.

— Bine! Mâine plecăm la New York. Netrebnicul s-a întors acolo.

Nu vreau să-i dau răspunsul protocolar şi mintea mi-e prea încleiată de îndeplinirea dorinţei mele ca să zic altceva. Doar înclin capul şi-mi privesc palmele adunate pe pătura cu dungi albe şi roşii. Charles se uită lung la mine, pare că vrea să spună ceva şi apoi se opreşte.

— Andrew o să te trezească de dimineaţă, zice şi îmi întoarce spatele.

După ce iese, îmi dau seama că mi-e sortit să trăiesc în nesiguranţă. Nici azi nu am vorbit despre ce se va întâmpla peste o săptămână sau o lună, când istoria începută prin răpirea lui Amos va avea un sfârşit. Dacă sfârşitul acela mă va găsi în viaţă…

* * *

Ploaia mi-a îmbibat hainele şi mi-a spălat sângele. Carolina şi slugile ei au plecat demult. Mă simt prea slăbit ca să mă pot înfuria sau speria. Durerea vine în valuri şi scap de ea doar când totul se întunecă în jurul meu. De fiecare dată când se întâmplă asta, sper să nu mă mai trezesc, fiindcă n-am de ce visa la o nouă zi. Dar revin în mocirla rece, neputincios ca un pui de găină. Am rostit prima slovă din descântecul care ar fi trebuit să mă scape de durere şi m-am convins că Lordul Charles spunea adevărul. M-am târât printr-un şanţ căptuşit cu săbii şi fiecare amintire s-a prefăcut într-o lamă înfiptă în carnea mea. M-am trezit scuipând sânge, în asfinţit.

Umbre ameninţătoare se apropie de mine. Tatăl meu mă loveşte iar şi iar cu bâtul, ca atunci când m-a prins că am ascuns fasolea furată de pe ogorul contesei. Sugarul pe care l-am ucis pluteşte fără aripi şi ţipă ca un demon. Din

găvane îi ies limbi de foc şi are dinţi ascuţiţi, vine tot mai aproape, îmi pârleşte obrajii şi-mi muşcă braţul când încerc să mă apăr. Pleacă doar după ce mi-a smuls un deget şi-l molfăie cu zgomot, ca pe ţâţa mamii. Zeci de lupi s-au adunat în jurul meu şi mârâie, şi hăulesc şi din boturile lor se scurg spumele însângerate ale turbării. Lupii ăştia sunt întrupările faptelor mele.

— Plecaţi! murmur. Sunteţi doar năluciri…

Vocea mea gâlgâită îi face să se apropie până îmi ating tălpile şi degetele. Unul dintre ei mă linge pe obraz şi ceilalţi ridică boturile spre cerul pe care a apărut luna şi râd, râd cu glas de om, şi ştiu că am fost un prost şi un netrebnic. Nici măcar întunericul nu mă bucură, întunericul nu mai e prietenul meu, întunericul înseamnă că toată durerea adusă altora mi se întoarce înzecit. În timp ce norii vineţii acoperă faţa galbenă a lunii, mă rog să mor şi îmi dau seama că nu am cui să-i cer îndurare. Întunericul nu cunoaşte milă.

— Simte-i! îmi zice luna, deşi n-are gură.

Şi chiar simt. Sunt bătrânul lihnit, cu spinarea acoperită de urme proaspete de bici, îngenuncheat lângă patul cu baldachin. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut, dar pe mine mă scutură frigurile morţii în vreme ce fiul meu tremură şi ţipă de plăcere. Îmi rupe degetele când încerc să mă agăţ de el şi mor blestemându-l.

Mă trezesc întins pe o piatră rece şi cleioasă, miros degetele omului care m-a prins. Urechile albe şi pufoase aud respiraţia lui hârâită când îşi încleştează mâinile în jurul meu, lăbuţele mi se zbat şi nu mai am aer, mor. Mor de nenumărate ori, în trup de animal, de moşneag şi de prunc. Mă prăbuşesc în beznă până cred că lumea nu e decât moarte şi moartea are numele meu.

— Nu încă, spune cineva. Nu încă, băiete…

— Lasă-mă, mormăi.

Simt nişte braţe osoase care mă ridică şi apoi nimic pentru multă vreme, până când durerea revine. Sunt încă viu. Încerc să mă păcălesc, să-mi spun că nu e aşa, dar desluşesc trosnet de foc şi clipocit de apă turnată din

urcior, miros de seu de lumânare. Aud foşnetul paielor pe care sunt întins şi simt asprimea unei ţesături peste trupul meu gol. Deschid ochii şi văd un bătrân ştirb, cu părul bogat ca al unui flăcău, dar de culoarea brânzei.

— În sfârşit, băiete! oftează moşneagul. Te-ai încăpăţânat multă vreme să mori. Dar eu sunt şi mai îndărătnic.

— Cine eşti? şoptesc.

— Arkadie.

E un nume anapoda, dar nu-mi pasă.

— De ce nu m-ai lăsat să mor? mă răstesc la el. Ce vrei de la mine?

Mă priveşte puţin întristat şi îmi şterge obrajii cu o cârpă udă. Vorbeşte blând.

— Te-am văzut ologit, plângând ca un ţânc. Oare păreai că ai ceva de dat?

— Nu, spun nedumerit.

Arkadie potriveşte zdreanţa care mă acoperă şi se apropie de focul peste care clocoteşte un cazan. Aruncă înăuntru o mână de ciuperci şi nişte castane.

— E bine că tot chinul ăla nu te-a prostit de tot, şopteşte. Dormi, restul va veni de la sine.

Aş vrea să mă înfurii, să-i arunc vorbe dintre cele mai spurcate, să-l lovesc, dar nu pot. Lumina focului face părul să-i lucească precum luna şi mă cuprinde un fel de frică superstiţioasă. Adorm.

Mă trezeşte mirosul şi-mi dau seama că mi-e foame. Arkadie e tot acolo, lângă vatră şi toarnă ceva într-un blid. Amestecă puţin fiertura şi se apropie de mine, privindu-mă cercetător. Pare mulţumit de ce vede şi începe să mă hrănească. Odată cu zeama fierbinte, un fel de linişte se strecoară în mine şi îmi dau seama că îi sunt recunoscător pentru asta.

— Nu meritam ajutorul tău, spun când termin. Arkadie pune blidul gol lângă mine.

— Sufletul care-l respinge merită reazăm la ceas de cumpănă mai mult decât acela care-l cere.

— Totdeauna vorbeşti în pilde, moşnege? răbufnesc.

Ascultă-mă bine! Port întunericul în mine, dar eu îi sunt slugă şi nu el mie. Îţi pot fi doar povară. Oameni puternici m-au lăsat să mor şi cred că destui ar vrea să le termine treaba. N-are rost să-ţi pui viaţa în primejdie pentru…

Vorbele îmi rămân înfipte în gâtlej ca un os de peşte, dar Arkadie pare tot mai mulţumit cu fiecare slovă a mea.

— Ai grăit adevărul, băiete. Dacă nu o făceai, te lăsam să pleci în drumul tău. Aşa, cred că te pot învăţa câte ceva înainte să te întorci în lume. Dar întâi te voi pune iar pe picioare.

— N-ai înţeles nimic din ce ţi-am spus? Nu mai am ce învăţa. Învăţătura m-a transformat într-o otreapă, un netrebnic şi un prost! Dac-ai şti ce-am făcut…

Arkadie ridică uşor zdreanţa şi-mi dezveleşte umărul. Rana e acoperită cu o pastă neagră, întărită.

— Nu sunt nebun, băiete! murmură Arkadie. Ştiu prea bine ce fel de lamă ţi-a străpuns umărul. Ştiu câte rele ai făcut şi ce nu mai poţi face. Dar mai ştiu şi câte fapte bune ai putea săvârşi, chiar dacă tu încă n-ai priceput încă asta. Acum bea nişte ceai!

E atât de falnic în furia lui, încât îl ascult pe dată. Nu mă tem de el, ci doar îi recunosc forţa şi înţelepciunea. Am nevoie de ele, pentru că în mine nu a mai rămas strop de putere. Ceaiul mă inundă pe dinăuntru şi aud un cerb bocănind în spatele colibei. Oare chiar aş putea trăi mai departe?

* * *

Când vine Andrew sunt deja treaz şi destul de nerăbdător. Ed îmi surâde cunoscător şi îmi întinde nişte haine.

— Cred că sunt nu doar pe măsura, ci şi pe gustul tău, zice. Celelalte erau cam în suferinţă de-acum.

Arunc o privire rapidă. Lenjerie, blugi negri, o cămaşă şi un pulover în nuanţe de albastru. Au păstrat haina mea de piele şi cizmele. Totul pare în ordine.

— Da, mulţumesc, spun şi mă ridic din pat.

Pune pe masă şi portofelul. Nu-l deschid, dar sunt

convins că nu lipseşte niciun sfanţ.

— Motocicleta rămâne aici deocamdată, continuă Andrew, examinându-mă rapid. Cred că n-ai nimic împotrivă…

N-am. Nici nu-mi închipuiam că o vor urca în avion.

— Nu mai ai nevoie de alte doftoriceli, spune Andrew. Te las să te speli. Te aşteptăm la micul dejun. Termin în douăzeci de minute. Toţi trei sunt deja în bucătărie. Lordul Charles şi Ed par pregătiţi de drum.

— Bună dimineaţa, zic şi mă surprind bucurându-mă că vine şi Ed.

— ’neaţa, murmură Ed.

Charles, care abia muşcase dintr-o plăcintă, dă doar din cap. Nu mă deranjează. Îmi ung o felie de pâine cu unt şi trântesc deasupra nişte şuncă. Îmi torn cafea cu lapte în cană. E uimitor cât de acasă mă simt aici, în sălaşul durerilor mele.

Mâncăm în tăcere, dar fără să ne grăbim. La radio, prezentatorul buletinului matinal anunţă pentru seară viscol. Plecăm la ţanc.

Charles se ridică primul, eu şi Ed îl urmăm. Andrew ne priveşte pe rând şi surâde straniu.

— Succes! ne urează.

Ieşim în curtea vilei şi aerul mi se pare mai curat ca oricând. Ed deschide portiera unei maşini negre, Charles şi cu mine ne aşezăm pe bancheta din spate. Când porţile vilei se închid în urma noastră, mă întorc spre Charles.

— Amos va fi în siguranţă?

Aceeaşi privire nedefinită însoţeşte răspunsul.

— Sigur că da! Am făcut toate aranjamentele. Ei cred că au reuşit.

Nu întreb ce înseamnă asta. Dacă ar fi vrut să-mi spună, o făcea. Tac până ajungem la aeroportul unde ne aşteaptă o cursă privată. Îmbarcarea se face rapid şi, aşezat în salonul încăpător şi elegant, vizavi de el, mă întreb câţi bani o fi având Charles. Nu era sărac atunci când ne-am întâlnit prima oară şi îmi închipui că a ştiut să-şi sporească averea. Chiar şi luând în considerare costurile

vânătorii sale permanente…

— Restul echipei ne aşteaptă la New York, zice Charles după ce decolăm. Tragi întâi o fugă pe acasă? Tonul nu e de întrebare la care să poţi răspunde nu.

— Nu mă aşteaptă nimeni, spun. Dar poate oamenii lordului Thomas au trecut pe acolo şi au lăsat urme… Charles surâde.

— Aşa-i! Ed te va însoţi. Păreţi să vă înţelegeţi de minune.

— Prea bine, murmur fără prea mult entuziasm.

Charles îşi desface centura şi se ridică, dar se opreşte după primul pas pe culoar.

— Pentru Dumnezeu, Jack, spune dacă ai vreo problemă! îl privesc în ochi.

— Legământul nu a fost rupt, mylord, zic. Sunt dator să-ţi ascult poruncile, şi asta am primit mai înainte.

Lordul Charles strânge buzele şi se îndreaptă spre compartimentul următor, unde Ed a intrat de la decolare. O vreme, privesc norii albi, fără să mă gândesc la nimic. Apoi Charles se întoarce cu două pahare de ceai. Se aşază, îmi întinde unul şi mă studiază o vreme. E puţin stânjenitor, dar nu-mi feresc privirea.

— Ai dreptate, oftează Charles. A fost un ordin, nu o întrebare. Dar trebuie să înţelegi un lucru, Jack. O urmăresc pe Carolina de sute de ani şi nu am reuşit să pun mâna pe ea. E vicleană ca diavolul şi vânătoarea asta m-a costat mult. Poate, mai mult decât aş fi fost dispus să plătesc când am început-o. Dar după ce dăm de Thomas, poate vom afla ceva şi despre ea. A fost un timp când erau apropiaţi.

Trebuie însă să ne mişcăm repede şi bine, iar tu eşti mai mult decât un pion în partida noastră de şah. Nu poţi greşi, niciunul dintre noi nu poate! Sunt în joc mai multe decât îţi închipui.

— Sunt foarte dornic să o văd pedepsită, mylord, îi răspund cu toată sinceritatea de care sunt în stare. Şi nu am nicio problemă să trec întâi pe acasă. Dacă se poate însă, aş vrea să arunc un ochi şi pe la magazinul de

antichităţi. E aproape şi a rămas în grija unui angajat…

— Sigur că da! Trebuie să-mi spui ce ai pe suflet, Jack. Va fi mai bine pentru amândoi.

Următoarele ore le petrec moţăind sau uitându-mă pe geam. Lui Charles conversaţia noastră pare să-i fi fost suficientă. Ed ni se alătură când aduce tăvile cu mâncare şi, după ce îmbucă puţină friptură rece şi o banană, Charles dispare iar.

— Totul e în regulă? zice Ed.

— De ce n-ar fi? îl întreb destul de morocănos. Izbucnim amândoi în râs.

— Istoria are un mod nostim de a se repeta, spune Ed. Dar cineva care se întoarce acasă ar trebui să fie mai vesel.

— Dacă aş şti ce găsesc acolo! Oamenii care l-au rănit pe Amos…

Mă gândesc la ce i-ar fi putut face lui Nick doar ca să se distreze şi tac. Sigur n-ar merita aşa ceva. Ed îmi pune mâna pe umăr.

— Trebuie să ai încredere că totul va fi bine, spune baljin. La urma urmei, cine s-ar fi aşteptat acum o lună ca tu şi Charles să deveniţi prieteni?

Îl fixez uimit.

— Prieteni? repet. Poate asta îi sunteţi voi. Eu îi sunt doar servitor. Îi voi asculta poruncile până voi muri. Ed râde încetişor.

— Deci asta era? murmură. Charles încă n-a învăţat să te roage să faci ceva? Nu i-o lua în nume de rău! E mult mai aspru cu sine decât cu oricine, iar tu i-ai servit o lecţie grozavă tocmai când credea că nu mai are nimic de învăţat. Asta îl roade puţin, dar o să-şi revină. Amândoi o să vă reveniţi. Sunteţi făcuţi din acelaşi aluat.

Clatin din cap, deloc convins.

— Eşti una dintre cele mai optimiste persoane pe care le-am întâlnit, zic. Ed îşi mai toarnă nişte ceai.

— Dar a fost cineva şi mai optimist… Surâd amintirii.

— Da, dar asta s-a întâmplat demult tare.

— Cine era?

— Un prieten… Un deschizător de căi nebănuite. Într-o vreme, a purtat şi el rasa…

— Dumnezeu lucrează pe căi misterioase, spune Ed şi îmi întinde un fursec. E crocant şi are aromă de vanilie.

* * *

Zgomotele pădurii au devenit o parte din viaţa mea. Ascult ciripitul păsărilor şi paşii furişaţi ai lupoaicei care a vânat pentru puii săi şi nu simt nevoia să scot cuţitul. Mă pot mişca, dar nu ajung prea departe. Obosesc uşor şi mi se tulbură vederea ca unui bătrân. Dar îmi place să ating trunchiurile copacilor, să adun ghindă şi miere, să miros ierburile fără să le aleg pe cele ucigătoare, să pipăi urmele lupoaicei şi să-mi închipui bucuria puilor când le pune în faţă carnea proaspătă. Îmi plac zilele calde şi senine, dar şi cele ploioase şi reci. Durerea altora nu-mi mai provoacă decât dezgust. Pe a mea nu o îmbrăţişez, dar nici nu mă tem de ea. O las să-mi amintească, în frânturi de coşmar ori vise de miez de zi, ce am făcut. Într-o zi, fără să ştiu cum, mă pomenesc povestindu-i tot lui Arkadie. E prima oară când pomenesc numele Carolinei şi pe cel al Lordului Charles. Brăţara de argint e încă a mea şi o tot rotesc în timp ce îmi înşir nelegiuirile.

— Ce ai de gând să faci de acum înainte? mă întreabă Arkadie când termin.

— Trebuie să mă gândesc la asta? încerc o scuză. Nici nu ştiu cât timp am! Când Lordul Charles va arunca moneda, totul se va sfârşi. Poate fi azi, peste un an…

— Ori peste o sută de ani, mă întrerupe sever Arkadie. Când ai intrat în cerc alături de Carolina, ştiai cu adevărat câte zile mai ai de trăit?

— Nu…

— Ştie oare vreunul dintre noi asta? E oare un motiv destul de bun ca să te încolăceşti într-un colţ şi să aştepţi moartea?

— Nu, repet. Dar ce pot face?

— Multe, zice lin Arkadie. Dumnezeu lucrează pe căi

misterioase.

— Chiar aşa? răbufnesc.

Aproape îl urăsc pentru că are dreptate. Ochii lui atenţi, care nu vor să mă slăbească, mă fac să mă gândesc la cei ai Lordului Charles. Dar nu sunt la fel, Arkadie nu mă dispreţuieşte. Mă înţelege şi aşteaptă. Îmi întinde coşul doar pe jumătate împletit.

— Continuă tu, spune, am obosit.

E prima oară când face o astfel de mărturisire. Îl ascult şi las degetele să-mi lucreze fără să mă uit la ele. Privesc frunzişul prin care razele soarelui ţes covoare de lumină şi umbră. O vreme se aude doar zumzăitul unei albine care s-a rătăcit în coliba noastră.

— Aş vrea să răscumpăr măcar o parte din răul făcut, zic.

— Şi ce te opreşte?

— Cum aş putea? Sunt un nimic. N-am bani, titluri, moşii sau rude influente, n-am decât ce-i în mintea şi sufletul meu. Am învăţat atâtea descântece dar, chiar dacă aş vrea să le folosesc pentru lucruri bune, n-aş putea. Lordul Charles…

Arkadie ridică palma şi mă mângâie încet pe creştet, ca un tată pe fiul său prea crud încă.

— Ai fost un nimic, murmură, ai devenit un ticălos şi apoi ai trecut pe lângă moarte. Te-ai născut iarăşi ca să fii tot ce vrei. Oare binele se poate face numai pe căile magiei?

Pun deoparte coşul terminat. Mă dor degetele, dar ceva s-a mişcat în mine.

— Nu, dar nu ştiu…

— Şi ce te opreşte să înveţi?

— De la cine?

— De la mine… De la oricine te poate învăţa lucruri folositoare nu doar ţie, ci şi semenilor tăi.

Mă uit la mâinile lui muncite şi îmi pipăi cicatricea. Când am coşmaruri, zvâcneşte. Dar coşmarurile sunt mai rare.

— Mă poţi învăţa să lecuiesc trupuri şi suflete cum ai

făcut cu al meu, Arkadie?

Prietenul meu spune da şi lecţiile încep chiar în acea seară. Prima e că-i mai greu să înveţi să lecuieşti decât să ucizi.

* * *

La aeroport ne aşteaptă un bărbat solid, cu sânge amestecat şi cu gesturi rapide, exacte.

— Mika, el e Jack, spune fără prea multă ceremonie Charles. Mika vă va duce pe tine şi pe Ed la apartament.

Mika mă priveşte puţin bănuitor şi dă scurt din cap. Îi înţeleg mesajul fără cuvinte. Dacă pentru lordul

Charles sunt necesar înseamnă că, măcar pe moment, nu mă ţine în lesă ca pe alţii. Dar să nu cred că, dacă ar trebui, n-ar străpunge inima unui *tigris* cu spada ori cuţitul. Îi răspund la fel. Am văzut destui soldaţi loiali, oricare ar fi războiul în care sângerează. Indiferent că vrei să-i ai alături ori să-i ucizi, trebuie să-i respecţi dacă vrei să supravieţuieşti.

Eu şi Ed ne apropiem de o maşină neagră, Charles se urcă la volanul celeilalte. Mika are ordin să rămână în Mercedes când ajungem.

— Şi dacă ne întâlnim cu oamenii lui Thomas? îl întreb pe Charles. Lordul îmi răspunde cu un zâmbet, dar tonul e serios.

— Cred că te descurci foarte bine singur… Dar Mika va interveni dacă e nevoie.

L-aş întreba de ce mai vine atunci şi Ed, dar mă abţin. Ba chiar mă relaxez puţin în timp ce gonim pe străzile oraşului, prin ceaţa rece care face ca oamenii de pe trotuare să capete un aer fantomatic. După cum se descurcă, Mika e de ceva vreme în New York.

Opreşte la trei blocuri distanţă de clădirea cu pereţii acoperiţi de graffiti. A fost un fel de depozit pe care l-am transformat pentru nevoile mele. L-am cumpărat ieftin, fiindcă e într-o zonă periculoasă a oraşului. Eu şi Ed coborâm şi îl văd urmărindu-i cu privirea pe băieţii cu multe tatuaje de vizavi.

— Sunt dintr-o bandă, nu? întreabă Ed.

— Mda, zic. Nu-ţi face griji, n-o să ne facă probleme. Ne-am delimitat teritoriile cu ceva vreme în urmă.

Le fac semn cu mâna băieţilor şi îmi răspund cu o fluierătură scurtă. Unul dintre ei se desprinde de uşa blocului cu zece etaje şi vine spre noi.

— Toate bune, gagiule? zice. Ai lipsit cam mult.

Nici nu se uită spre Ed, de parcă ar simţi bunătatea din el ca pe o jignire.

— Am fost plecat din ţară, răspund. Ceva acţiune în lipsa mea?

Deja ştiu că s-a întâmplat ceva, altfel José s-ar fi mulţumit să păstreze distanţa. Nu are obiceiul să se amestece în treburile mele, după cum nici eu nu mă amestec în ale lor. Cu excepţia acelei seri când sângera de moarte. Poate n-ar fi trebuit să-l salvez, dar mi-am jurat, după Cosette, să nu mai las pe nimeni să moară.

— Au fost nişte tipi într-o noapte, spune după o scurtă pauză. Albi, musculoşi, tunşi în cap şi ciudaţi rău, dacă te prinzi ce vreau să zic.

Mă prind.

— Au intrat? întreb.

José îşi arată dinţii de aur.

— Tare-ar fi vrut! O săptămână au tot încercat, dar cred că ai nişte lacăte pe cinste. Ultima oară părea că le-au dat de capăt, dar i-a speriat cineva. Au luat-o la sănătoasa şi au intrat chiar în braţele caraliilor. L-au prins pe unul.

Nu întreb ce a făcut ca să-i pună pe fugă. Oricum nu mi-ar răspunde.

— Mulţumesc, José.

— De nada, amice. De nada… Ştii că îmi plătesc datoriile. Ne mai vedem pe aici. Face doi paşi şi se opreşte.

— Îmi pare bine că te-ai întors, Jack, murmură.

— E bine să fiu iar aici, îi răspund şi ştiu că am spus adevărul.

Caut în portofel şi găsesc cheia de la uşă. Ating metalul deasupra yalei şi constat că din farmecele de protecţie n-a mai rămas mare lucru. Dacă n-ar fi fost José

şi amicii lui, probabil că în câteva minute acoliţii Carolinei ar fi deschis uşa.

— Stai în spatele meu, îi spun lui Ed.

Îmi las degetele să alunece peste dunga invizibilă de foc, ultima linie de apărare.

— Eu sunt, murmur.

Focul se stinge şi intrăm. Aprind lumina şi rămân nemişcat câteva secunde. Totul pare să fie în regulă.

— Nu e rău, murmură Ed, privind în jur.

Nu ştiu dacă se referă la micul meu laborator-farmacie, la colecţia de miniaturi japoneze sau la sala de antrenamente. Urcăm la etaj şi inspectez dormitorul, biroul şi bucătăria, nedespărţite de pereţi. Intru şi în baie. Toate lucrurile sunt cum le-am lăsat. Înconjurat de obiectele familiare, mă simt mai puternic. M-am mustrat când am plecat, fiindcă n-am vândut apartamentul, n-am ascuns măcar o parte din lucruri înainte să-l dau cuiva cunoscut. N-am putut, iar acum se dovedeşte că tot răul a fost spre bine.

— Stai puţin nemişcat, îi spun lui Ed.

Închid ochii şi mă rotesc, cu braţul drept întins înainte. Dacă sunt urme ale prezenţei unor intruşi, ar trebui să le simt, dar nu descopăr nimic. Nici nu mă aleg cu obişnuita durere de cap.

— Nu cred că a fost nimeni pe aici, anunţ.

Ed s-a aşezat pe un fotoliu acoperit de pânză vişinie.

— Îmi place casa ta, Jack, spune jovial. Cred că seamănă cu tine.

Îmi maschez sentimentul de stânjeneală scoţând o cutie de cola din frigider.

— Vrei şi tu una? îl întreb.

— Nu. Chiar îţi place?

— Ei bine, e singurul viciu pe care l-am practicat intens în ultimele decenii. Şi, oricum, n-are cum să mă omoare.

Pufnim complice.

— Cât timp avem la dispoziţie? mă interesez când am data gata jumătate de cutie. Mi-aş aduna nişte lucruri.

— Vreo jumătate de oră? Parcă ziceai că vrei să mergem şi pe la magazinul tău.

— E suficient.

Pun câteva haine de schimb într-o geantă şi cobor. Înţepenesc încurcat, chiar în mijlocul parterului.

— Ce-i? spune Ed.

— Aş lua câte ceva de aici.

— Păi cine te opreşte?

— Ştiu şi eu?

— Poţi lua orice, Jack, indiferent că e o armă ori ingrediente pentru o licoare. Orice crezi că te va ajuta. Că ne va ajuta. Charles are încredere în tine.

Glasul lui Ed e ferm şi cred că e sincer. Dar chiar ştie ce simte Charles? Dau din umeri şi aleg un cuţit spaniol şi două cristale. Mai arunc o privire în jur şi pun geanta pe umăr.

— Să mergem! zic.

Mika ne aşteaptă imperturbabil şi îi dau noua adresă. Aşez geanta pe banchetă, între mine şi Ed şi maşina iar trece printre şiruri de năluci.

Magazinul e închis, dar e cineva înăuntru. Cât timp supraveghem intrarea, îmi dau seama că sunt cuprins de emoţie. M-ar fi durut să-mi găsesc casa întoarsă pe dos, să constat că lucrurile mi-au fost furate. Dar nu acolo am lăsat singurul lucru pe care n-am vrut să-l aibă Charles. Lui Nick i-am lăsat în grijă ceva ce l-ar fi putut costa viaţa, fără să am habar cât de mare e pericolul care-l pândeşte. Trebuia să primească mesajul despre distrugerea acelui lucru abia peste două zile, odată cu cheile casei. Încă un semn de slăbiciune, mi-am spus atunci, doar ştiam că o să mor. Poate, speram fără să recunosc nici pentru mine că voi trăi. Oricum, suferinţa lui Nick nu făcea parte din plan şi de aceea ar fi mult mai greu de îndurat.

Clopoţelul magazinului sună prea tare şi când o văd pe fata roşcată tresărind ştiu că s-a întâmplat ceva rău. Parcă am văzut-o undeva… Într-o poză de-a lui Nick! Pare să fi plâns.

— Domnule Smith, ce bine că aţi venit! spune şi am

senzaţia că e gata să se cuibărească în braţele mele, ca un copil îngrozit. Sunt prietena lui Nick, Amanda. S-a întâmplat ceva groaznic…

— Nick? întreb.

— E la spital. L-au bătut crunt aseară, după ce a închis magazinul… E groaznic, abia poate vorbi. Mi-a spus să vin aici şi să caut ceva.

— O cutie, o întrerup. E în regulă, mă ocup eu de asta.

Ed se apropie de Amanda şi o cuprinde după umeri, iar ea începe să hohotească. Mă las în genunchi lângă ghiveciul ficusului şi încep să sap în el. Ed nu face niciun gest să mă ajute şi nu mă întreabă ce am acolo. Cartea îmi e cea mai de preţ posesiune şi mi se pare corect să o dezgrop acum, dar tot am senzaţia că mă dezgolesc. Mă gândesc la Nick şi la felul cum a fost torturat pe o alee întunecată, cum a rezistat durerii, deşi ar fi fost atât de uşor să scape de ea. Mângâi cutia de metal, o deschid, pun cartea într-o pungă de hârtie. Aud respiraţia lui Ed devenind mai şuierătoare, dar tot nu zice nimic. Deja îl ştiu destul de bine ca să fiu convins că a recunoscut o carte a căilor. Dar tace cu încăpăţânare şi eu încă n-am chef să-i povestesc despre ea, chiar dacă va trebui să i-o arăt lui Charles.

— Gata, Amanda, s-a terminat! spun. O să am grijă de tine şi de Nick. E o promisiune pe care ştiu că o s-o îndeplinesc, orice-ar fi.

* * *

Arkadie se mişcă astăzi încet. De o lună tuşeşte şi niciun leac nu-l mai ajută. Cred că are şi dureri mai mari decât recunoaşte. Toamna s-a furişat pe lângă noi şi mă tem că iarna va fi prea grea pentru sănătatea lui şubrezită de anii petrecuţi în pădure. Adun lemne pentru foc şi mă simt furios şi neputincios ca pe vremuri.

— Jackin! mă strigă Arkadie.

Mă reped în colibă şi îl văd îndoit de suferinţă. De data asta nu o mai poate nega, i-a învineţit buzele şi i-a alungat orice urmă de culoare din obraji.

— Arkadie, şoptesc, cum te pot ajuta?

— Am încercat destule fierturi, nu? spune blând învăţătorul meu.

— Trebuie să fie ceva ce n-am făcut! strig. N-am să te las să te stingi sub ochii mei. Teama că l-aş putea pierde e atât de mare, că mă gândesc să încerc imposibilul.

— Asta e ultima mea lecţie pentru tine, dragul meu băiat, şi poate cea mai importantă, zice Arkadie şi mă prinde de mâna dreaptă. Să te laşi în voia sorţii când n-ai cum s-o învingi prin mijloace curate. Trebuie s-o înveţi ca să te întorci în lume

— Nu pot, murmur. Nu vreau!

— Doar ştiam că va veni şi clipa asta, Jackin. Asta e ultima mea zi şi sunt împăcat.

Degetele se strâng brusc, unghiile îi intră în pielea mea până la sânge. De vină e durerea, ştiu. Încep să plâng.

— Nu e timp pentru lacrimi, Jackin, şopteşte Arkadie. Mai am ceva să-ţi spun. Ridică un deget scheletic şi-mi arată colţul din stânga al colibei.

— Sapă acolo!

Sap, deşi aş vrea să-i ţip să tacă, să nu mai glumească atât de crud pe seama mea, să redevină bătrânul puternic şi înţelept care m-a întors la viaţă. Degetele mele întâlnesc pietre acoperite cu muşchi, le dau deoparte şi găsesc ceva învelit în piele.

— E cartea căilor mele, spune Arkadie şi vocea îi e tot mai subţire. Pentru că ţi-o dau pe patul de moarte, va deveni cartea căilor tale. Am încredere că o vei folosi cum trebuie. Poate că n-ai bani, titluri ori moşii, dar nu eşti lipsit de putere. Cartea asta ţi-o va da când chiar vei avea nevoie de ea.

— N-o vreau! urlu. Nu dacă asta înseamnă să te pierd pe tine.

În mâinile mele reci, Cartea căilor se încălzeşte, de parcă mi-ar răspunde în locul lui Arkadie.

— Întâi scrie în ea, murmură aproape neauzit Arkadie. Scrie despre sfârşitul meu şi despre aventurile

tale. Mai târziu, te va lăsa s-o şi citeşti. Dar trebuie să ai răbdare cu ea. Ieşi în lume şi poţi face tot ce vrei, Jackin! Eşti un băiat bun şi eu te-am…

Adorme pentru totdeauna şi toată durerea lui dispare. Nu şi a mea.

— Şi eu te-am iubit, Arkadie, îi răspund, cu toate că nu mă mai poate auzi.

Rămân lângă el ceasuri măsurate doar de zgomotele pădurii, mângâindu-i părul, cu darul lui în poală. N-am desfăcut pielea nici cât să mă uit la coperta cărţii. Nu l-am văzut să scrie vreodată în ea, dar parcă a rămas o părticică din el acolo. Cartea e cea care mă face să mă ridic la asfinţit şi să încep să sap o groapă. O fac adâncă, să nu ajungă la el animalele pădurii, largă, să se simtă de parcă ar fi într-un pat princiar. Îi pieptăn părul şi îl înfăşur în singura scoarţă bună pe care o avem. Îl aşez încet înăuntru şi arunc bulgăr după bulgăr, vegheat doar de lună. Când termin, mă simt orfan. Strâng la piept cartea şi mă culc pe mormânt. Un lup urlă undeva aproape, dar nu mi-e frică. Închid ochii şi aştept, dar nicio fiară nu se apropie de noi, de Arkadie cel înţelept şi de ucenicul său care nu l-a putut salva. Mai bine să se înfrupte din carne vie, îmi spun şi adorm.

Soarele îmi luminează faţa şi îmi dau seama că e trecut de amiază. Am înţepenit şi mă dor toate oasele, dar căldura cărţii e tot acolo. Mă ridic de pe mormânt şi mă împleticesc în colibă. Trebuie să iau o hotărâre. Cu degete murdare de pământ, dau deoparte acoperământul de piele. Cartea nu e mare. Are coperta neagră, împodobită doar cu rotundul zâmbitor al lunii. Îmi şterg degetele de coapse şi dau să o deschid, dar pare să aibă o voinţă a ei. Până la jumătate, paginile sunt lipite una de alta şi îmi amintesc vorbele lui Arkadie. Cartea îmi dă de înţeles că nu sunt pregătit să o citesc. Pe foaia pe care m-a lăsat s-o văd e scris un singur rând. Azi l-am trezit pe Jackin. Cred că pricep ce vrea să spună.

Cabana pare pustie fără Arkadie. N-aş mai putea sta aici nici măcar o zi. Îmi pregătesc o ultimă masă pe vatra

noastră şi leg câteva boarfe într-o boccea. Înainte să plec, îngenunchez la mormântul lui Arkadie.

— De oriunde m-ai privi, n-o să-ţi fie ruşine pentru mine, şoptesc.

Îmi caut ieşirea din pădure şi mă întreb, pentru prima oară după multă vreme, ce s-a mai întâmplat în sat şi dincolo de el. Am să străbat ţara şi am să aflu. Poate am să trec şi de apa cea mare. Voi fi tot ce vreau să fiu. I-o datorez lui Arkadie.

* * *

Nick a fost bătut cu sălbăticie. Are două coaste rupte, e tot umflat şi învineţit la faţă, pumnii îi sunt zdreliţi. A încercat să se apere, dar n-avea nicio şansă în faţa acoliţilor lui Thomas. Amanda se aşază lângă el, eu îi pun mâna pe umăr şi încerc să-i dau măcar o picătură din puterea mea. Nu cred că voi reuşi prea repede, dar simt într-o clipă şuvoiul de căldură trecând din degetele mele prin umărul lui. Un pinten ascuţit mi se înfige în ceafă, dar eu surâd. Nick geme, clipeşte şi deschide ochii.

— Jack, şopteşte. Au fost nişte bărbaţi. Voiau…

— Sst, nu te obosi! Bărbaţii aceia nu sunt problema ta.

— Nu le-am spus nimic, zice Nick şi mândria îl face să arate sănătos pentru o clipă.

Oare ce am făcut să merit o asemenea loialitate? Nu contează că încă nu ştia adevărul, ar fi murit pentru mie oricum.

— Îmi pare rău, murmur. Asta nu trebuia să se întâmple… Odihneşte-te!

— Mă simt mai bine, spune Nick. Durerea s-a oprit şi am mintea clară.

Aş putea să-mi iau rămas bun, dar îmi dau seama că Nick are nevoie nu doar de uşurarea suferinţei. Până la urmă, asta o pot face şi medicamentele. Eu îi voi oferi prilejul să se simtă folositor.

— Povesteşte-mi despre bărbaţii care te-au atacat, îi zic.

— Înalţi, chelboşi, şopteşte Nick. Unul avea un tigru

albastru tatuat pe pumnul drept. E clar, sunt cei care au încercat să intre la mine.

— Le-ai povestit poliţiştilor? îl întreb.

— Nu am vorbit cu nimeni încă. Poate au trecut pe aici când eram leşinat. Poate nu… De ce s-ar grăbi pentru un pungaş?

Surâde chinuit şi încep să înţeleg pentru ce m-a răsplătit. Pentru încrederea într-un hoţ pe care l-am transformat întâi în vânzător şi apoi i-am lăsat pe mână magazinul. A fost puţin sau mult ce-am făcut? Destul cât să-şi rişte viaţa pentru mine.

— Nu eşti un pungaş, Nick, zic privindu-l în ochi, nu pentru mine sau pentru Amanda. Pentru mine, eşti un prieten credincios şi al naibii de curajos. Sunt convins că Amanda are multe alte laude de spus. E timpul să te vezi şi tu aşa cum eşti cu adevărat.

Amanda îl sărută pe frunte şi ochii lui Nick strălucesc.

— Când vin sticleţii, să le spun totul? mă întreabă Nick.

— Sigur că da, dar nu azi, prietene. Şi mâine e o zi. Am să plec, dar voi avea grijă să fiţi amândoi în siguranţă.

Nick dă din cap ascultător şi eu îi ating fugar mâna a despărţire. O las pe Amanda să-l mângâie şi ies pe hol.

— Băiatul ăsta ar fi gata şi în somn să moară pentru tine, spune calm Ed.

— Doamne fereşte! Nu aveam nicio intenţie să fie rănit.

— Nici n-am zis asta. Dar ţi-e credincios cu trupul şi cu sufletul, aşa cum îi suntem noi lui Charles. Şi asta fără niciun strop de magie. E de-a dreptul remarcabil.

— Remarcabil sau nu, aş vrea ca Mika să-l păzească. E şi în interesul lordului Charles. Dacă se întorc animalele alea…

Mă tem că voi fi refuzat şi vocea mi-a căpătat pe nesimţite accente rugătoare. Ed scoate din buzunar un telefon mobil.

— Îl sun acum pe Charles, spune.

Îl ascult cum dă raportul, cu inima strânsă. Nu ştiu ce aş face dacă răspunsul ar fi nu.

— Gata, am aranjat, zice Ed când termină convorbirea. Charles ne aşteaptă la vilă. Poţi conduce?

— Sigur, spun fără să încerc să-mi ascund uşurarea. Adresa?

E în zona selectă a oraşului, nicio surpriză aici. Ne întâlnim cu Mika la ieşirea din spital şi îmi aruncă o privire destul de supărată. Mă prefac uşor că n-am văzut. Sensibilităţile lui sunt acum ultima mea grijă.

Vila nu seamănă cu cea din apropierea Parisului. E mai mică, mai nouă, înconjurată de copaci rămuroşi şi tufişuri înalte. Vara trebuie să fie frumos aici. Las maşina în garajul din spate, scot geanta şi păşesc împreună cu Ed pe aleea scurtă. Ed sună de trei ori lung, o dată scurt şi încă o dată lung. Uşa se deschide şi dăm cu ochii de o femeie zveltă, la vreo treizeci de ani. Are păr blond, tuns scurt, ochi verzi, pielea bronzată şi o aluniţă în colţul drept al gurii.

— Tu trebuie să fii Jack, nu? spune. Eu sunt Ellen. Abia ne-am instalat, însă Charles e deja nerăbdător. Câteodată e de-a dreptul imposibil!

— Ah, zic, dar tu eşti…

Mă opresc, simţindu-mă ca un idiot. Da, e evident că-i femeie. Intru în holul surprinzător de încăpător.

— Scuză-mă, reiau în timp ce mă dezbrac de haina de piele. Până acum l-am văzut pe Charles înconjurat doar de bărbaţi. Îmi pare bine să te cunosc.

Mă întreb care e rolul ei în grup şi, mai ales, cât de apropiată e de Charles. Dar o urmez în tăcere până în sufrageria înţesată de echipament electronic. Lordul priveşte pe fereastră, dar se întoarce imediat ce intrăm în încăpere. Ellen se aşază în faţa calculatorului cu monitorul cel mai mare şi degetele ei încep să alerge pe tastatură. Măcar în privinţa asta m-am lămurit. Aşez geanta pe un fotoliu.

— Mulţumesc pentru Nick, îi spun lui Charles.

— Aveai dreptate, bătăuşii se pot întoarce să-şi termine treaba. Dar Mika e foarte bun.

— Gata, am intrat în sistemul Poliţiei, ne întrerupe Ellen. Ce caut?

— Orice-a făcut în ultimele 24 de ore Tom Sloan. S-a întors în oraş de la Milano.

Thomas, Tom. Nu doar eu mi-am simplificat numele. Poartă părul mai scurt şi are barbă, dar e chiar el. Apoi Ellen şuieră a dezamăgire.

— Îmi pare rău, băieţi! Apare ca decedat într-un accident de maşină. A ars de tot, l-au identificat în dimineaţa asta după dinţi.

— N-are cum să fie mort! izbucneşte Charles. Vrea doar să-şi piardă urma.

— Aşa o fi, dar nu pot afla mai multe. Altceva de care să mă leg nu aveţi?

— O spargere eşuată, zic. La mine acasă.

— Adresa?

I-o dictez. Fluieră în timp ce-şi vede de treburile ei de hacker şi, în general, pare persoana cea mai mulţumită de viaţă pe care am văzut-o în ultima vreme. Ed şi Charles vorbesc încet şi, în prima secundă, sunt convins că Ed îi povesteşte despre cartea căilor mele. Imediat vine convingerea că preotul va păstra secretul şi va aştepta să-i spun singur lui Charles. După aceea pur şi simplu las gândurile la o parte şi mă uit la activitatea aparent frenetică a lui Ellen. Nu-i ia mai mult de trei minute.

— Am găsit, zice satisfăcută. L-au eliberat pe tip. Îl ştii?

Întoarce monitorul spre mine şi mă uit la faţa colţuroasă a unui acolit. Privirea lui hămesită îmi aminteşte de ce zăream în oglinda veneţiană cu cinci sute de ani în urmă.

— Nu l-am văzut în viaţa mea, spun deodată scârbit.

— Cory Verna, citeşte Ellen fişa bărbatului. Ce nume e şi ăsta? Are 28 de ani, locuieşte în suburbii şi are un bar. A încasat câteva amenzi pentru parcare în locuri nepermise, dar cazierul îi e curat. Ia să mai vedem… Da,

nu e însurat şi n-are copii. Un cont destul de subţirel la bancă, dar îşi plăteşte la timp facturile.

— Unde-i barul? întrebăm într-un glas eu şi Charles.

— În apropierea de Madison Square Garden. Declicul vine imediat.

— The zone, zic. Aşa se cheamă?

— Aha!

— Am fost acolo după un concert Bon Jovi. Când am ieşit, am dat peste nişte golani care atacau o fată. I-am pus pe fugă şi a doua zi am observat că nu mai am brăţara. Am presupus că ori am pierdut-o la concert, ori a căzut în încăierare. Barul e unul dintre locurile lor spurcate. Dacă acoliţii au rămas în urmă, mai avem o şansă să dăm de Thomas!

— Păi, cred că o să trag diseară o fugă pe acolo, zice Ellen. Mâine ar fi prea târziu…

— Tu? spun pe un ton mai ridicat decât ar trebui. E periculos.

— E mai puţin periculos pentru mine decât pentru tine sau pentru Charles. Acoliţii v-ar putea recunoaşte şi atunci s-ar duce dracului toate indiciile pe care le-am aruncat ca să creadă eşti mort, că i-a mers stratagema. Dacă se întâmplă ceva, îmi săriţi în ajutor, dar nu cred că e cazul. Eu zic că Tom ăsta a plecat din oraş, dacă are destulă minte.

— Are dreptate, Jack! spune Charles. O femeie singură, într-un bar, nu e ceva ieşit din comun. Iar pe Ellen e aproape imposibil s-o legi de confrerie.

Nu întreb de ce.

— Aproape, dar nu imposibil, spun în schimb.

Ultima oară când m-am lăsat convins aşa de o femeie, a murit agăţată de un cârlig, ca o vită.

— Sunt fată mare, Jack, ştiu să-mi port singură de grijă! intervine Ellen. N-am să fac valuri, doar să beau nişte bere şi să ascult nişte muzică. Nu vrem să-i speriem, nu? Vrem să ne ducă la ceilalţi.

— Trage-ţi puţin sufletul, Jack! zice Charles. Până diseară nu mai e mult. Trebuie să lucrăm ca la carte. Nu

mai zic nimic. Ordinul a fost mult mai moale, dar e tot ordin. Mănânc ceva şi închid ochii.

Adorm instantaneu, iar când Charles îmi pune mâna pe umăr, mă ridic buimac, de parcă abia aţipisem. Cifrele fosforescente ale ceasului îmi spun însă că au trecut două ore. Mă scutur de urmele somnului şi realizez că atingerea lordului nu mai are efectul de la început. Din violenta descărcare electrică a rămas doar o uşoară furnicătură. Să fie din cauza sângelui lui, care curge acum şi prin venele mele? Presupun că ar trebui să mă gândesc mai mult la asta, dar mă spăl pe faţă cu nişte apă rece şi dau misterul ăsta deoparte. Mai târziu voi avea timp şi pentru el, poate. Sau va rămâne nerezolvat când lordul va decide totuşi să mă descăpăţâneze.

Când ies din baie, ceva mai înviorat, Ellen e gata de plecare. Poartă pantaloni strânşi pe picior, negri, şi o cămaşă roşie, peste care cade cochet o vestă cu nasturi mari. Îi stă bine, fără să fie excesiv de provocator. Îmi interpretează corect surâsul aprobator şi clipeşte complice. Poate nu e chiar o idee proastă să plece ea în recunoaştere. În fond, ce ştiu despre Ellen în afara faptului că e o vrăjitoare a spaţiului virtual?

— Ed rămâne aici. Luăm dubiţa, împarte ultimele ordine Charles.

S-a schimbat cât am dormit şi mă holbez la el în timp ce trag de fermoarul genţii. Fără să mă feresc, scot pumnalul spaniol şi îi fixez teaca de braţul drept. Charles îmi aruncă o privire scurtă, dar nu are nimic de obiectat. Îmi trag mâneca la loc, mă mai uit o dată la el şi nu mă pot împiedica să zâmbesc.

— Ce-i, Jack? mă întreabă fără să-şi ascundă nerăbdarea.

— Nimic, răspund după ce-mi şterg surâsul. Nu te-am mai văzut vreodată în blugi, asta-i tot. Nici nu credeam că ai aşa ceva în garderobă. Pare mai degrabă stilul meu.

Ellen chicoteşte uşor şi iese prima. Charles se încruntă, dar nu zice nimic. Un fulg mi se aşază pe obrazul stâng în timp ce mă îndrept spre duba parcată chiar în

mijlocul curţii. Ninsoarea şi frigul nu mă împiedică să am impresia că am intrat într-o pagină de roman. Eu, un *tigris*, plec la vânătoare cu un *magister*. Să-mi fi prezis cineva asta în urmă cu o lună îl categoriseam imediat drept şarlatan.

— Conduci tu? întreabă Charles.

Urc la volan, Ellen se urcă în spate să pregătească aparatura, iar Charles se aşază lângă mine. Pun în funcţiune ştergătoarele şi Charles îmi surâde.

— E ciudat cât de normală pare situaţia asta, nu?

Mormăi o aprobare vagă şi mă strecor pe poarta deschisă de Ed. Şofatul îmi oferă o scuză pentru păstrarea tăcerii şi-mi maschează agitaţia frenetică a gândurilor. De câte ori m-a încercat o urmă de invidie faţă de orăşenii care ne înconjoară? De câte ori mi-am dorit o viaţă scurtă şi obişnuită, un mic rol într-o comedie sau o dramă cu spectatori puţini şi simpli? Iată-i şi acum, îndreptându-se spre casele lor, spre magazine sau baruri, cu gândul la Crăciunul care se apropie, fără să aibă habar că azi s-ar putea juca ultimul act dintr-o piesă mult mai complicată decât a lor.

În timp ce virez la dreapta, prins în coloana de maşini care se mişcă iarăşi cu viteza melcului, îmi dau seama cât de puţine ştiu de fapt despre Thomas. La fel de puţine ca despre Carolina. I-am păstrat brăţara atâta timp, dar n-am încercat să-i descopăr povestea. Mi-am smuls din minte orice întrebare despre soarta ei, cum faci cu o măsea stricată până la rădăcină. Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce, i-aş fi răspuns că lordul Charles trebuie s-o fi găsit cu multă vreme în urmă. Da, aş fi un deliciu pentru un psihiatru! Tuşesc puţin şi Charles dă drumul radioului. Ascult câteva secunde. Prognoza meteo nu e prea bună.

— De ce o urmăreşti pe Carolina, mylord? spun, atent să acopăr vocea prezentatorului.

— Mi-a ucis… A omorât pe cineva drag mie şi cred că a făcut-o doar din plictiseală. Dar asta a fost acum mai bine de şapte sute de ani.

— Cum de n-ai prins-o până acum?

Pentru prima dată îl văd pe Charles bântuit de amintiri. Credeam că un astfel de chin mi-e rezervat doar mie.

— Nu trăiesc doar pentru răzbunare, Jack! Altfel nu aş fi un *magister*...

Îmi înghit orice altă întrebare. Ochii lui Charles fixează îndărătnic strada ale cărei lumini par spiriduşi răutăcioşi. Pauza de reclamă s-a terminat şi muzica se revarsă din aparatul de radio. It's my life, it's now or never. I ain't gonna live forever... Degetele mi se răcesc. Versurile astea mi s-ar potrivi ca epitaf.

Mai virez o dată, ca să intru pe o stradă paralelă cu barul. Opresc lângă o clădire recent abandonată de proprietar. Anunţul de închiriere încă nu s-a gălbejit.

— Cred că aici e bine, spun.

Charles pare mulţumit.

— Să mergem în spate! ordonă.

Interiorul dubiţei e destul de confortabil, având în vedere cantitatea impresionantă de aparatură de supraveghere. Ellen tocmai îşi potriveşte broşa în care are o cameră video. Pe monitor apare chipul meu şi îmi spun că arăt destul de moleşit. Trebuie să fie diferenţa de fus orar.

— OK, zice Ellen. Sunt gata de plecare.

— Nu risca prea mult, Ellen! îi spune Charles. Ellen zâmbeşte ironic.

— Băieţii şi spaimele lor... şopteşte. Dacă aş avea o sută de dolari pentru fiecare dată când am auzit îndemnul ăsta, m-aş îmbogăţi.

Iese înainte să pot îngăima ceva. Ajunge la bar fără să am timp să decid dacă îmi place ori mă enervează siguranţa ei.

La prima vedere, localul e obişnuit şi nici clienţii săi nu ies cu nimic în evidenţă. Încă nu e prea aglomerat şi barmanul are o mină îngrijorată. Nu e cel pe care mi-l amintesc, ăla avea barbă şi păr şaten. Ellen îşi comandă o bere şi întrezărim tigrul tatuat pe pumnul bărbatului ras în

cap când îi întinde sticla. Ellen îi mulţumeşte dulce şi îi cere un foc. Se întoarce cât să ne permită o nouă panoramă a interiorului barului. La mese sunt vreo patru bărbaţi singuri, doi deja ameţiţi, şi un cuplu. Nişte băieţi joacă biliard. Nimănui nu pare să-i pese de Ellen.

— Slabă mişcare, comentez.

— Dacă e ceva acolo, zice Charles, Ellen o să descopere. Între timp, este nişte cola în frigiderul de sub masă, dacă vrei.

Când s-o fi gândit şi la asta? Iau o cutie şi o deschid cât timp Ellen începe o conversaţie cu barmanul. Aduce uşor vorba despre divorţ şi despre fostul soţ, care a petrecut pe mare mai mult timp decât în patul ei. Nici cel mai bănuitor om nu ar crede că are vreun gând ascuns şi nu mă pot opri să o admir.

— Face des asta? dau glas curiozităţii.

— Ellen? întreabă Charles. E extraordinară, nu? Nici nu ştiu dacă ăsta e numele ei adevărat. Câteodată, mă întreb dacă măcar ea şi-l aminteşte. A lucrat la CIA înainte să ne întâlnim. Se pare că nu a fost o despărţire prea frumoasă.

Cât timp diger informaţia asta, Ellen a trecut la viaţa ei falsă de după divorţ.

— Lucrez de acasă, ştii? zice pisicit. Totdeauna am avut talent la pictură. Etichete şi ambalaje personalizate, felicitări, mesaje de tot felul şi alte mărunţişuri. E comod, dar câteodată trec zile întregi fără să mă întâlnesc cu cineva. De aia, când ies, trebuie s-o fac lată. Legea compensaţiei, cred. Îmi mai dai o bere?

Am terminat cutia de cola şi ies din dubă ca să răspund chemării naturii. Când mă întorc, îmi dau imediat seama că s-a schimbat ceva. Charles priveşte încordat ecranul pe care ochii barmanului o fixează aproape hipnotic pe Ellen.

— Şi e interesant? o aud întrebând ingenuu. Nu-i doar o prosteală în costume ca de teatru?

— Nu, răspunde lent barmanul, chiar e ceva deosebit. Ai să vezi! Asta, dacă nu te temi să încerci o chestie

adevărată…

— Nu, Ellen, nu accepta! E prea periculos, mormăie Charles.

Dar Ellen n-are cum să-l audă. Se arată neîncrezătoare şi doar puţin curioasă, lăsându-l pe barman să o convingă. Iar el insistă şi arată tot mai mult ca un păianjen mulţumit de cât de grasă e musca pe care a pus ochii.

— Ţine asta! zice bărbatul.

Înalţă pandantivul chiar lângă faţa ei şi îl roteşte uşor. Pare greu şi are o piatră roşie în mijloc. O hipnotizează cumva?

— Trebuie să intervenim, şoptesc. Nu e bine ce se întâmplă.

— Mergi în lungul străzii şi faci la dreapta. Nu e departe. Te opreşti la casa cu un felinar albastru în faţă. Baţi de trei ori. Te vei simţi minunat acolo.

Ellen chicoteşte strident.

— Bat de trei ori, murmură ca prin somn. Mă voi simţi minunat acolo…

— Sigur, zice barmanul, dar ochii lui răspund că Ellen o să urle de durere. O să fie diferit de tot ce-ai încercat, scumpo!

Ellen plăteşte şi se îndreaptă spre ieşire cu pas încet. Nu-mi place deloc mersul ei. Se îndreaptă spre capătul străzii. Oare Thomas chiar e încă în oraş?

— Nu, nu! repetă Charles. Întoarce-te la maşină, Ellen! Ellen îşi vede de drum.

— O vor pentru un ritual? spun, simţind asaltul adrenalinei. Poate accidentul n-a fost decât prima parte a planului lui Thomas.

— N-o putem lăsa să intre în capcană, zice Charles. Să mergem!

Strada e pustie, cerul acoperit de nori, dar Ellen păşeşte ca o somnambulă. Lucrurile se mişcă prea repede. Ieşim din dubă şi mă uit în lungul străzii, aproape convins că e şi Thomas acolo. Charles şopteşte ceva şi imaginea transmisă de broşă se mută în faţa noastră, ca şi cum

monitorul ar fi suspendat în aer. Mergem cât de repede putem fără să alergăm, dar Ellen e pe treptele scăldate de lumina albastră înainte să o ajungem.

— Mă voi simţi minunat aici, murmură şi loveşte uşa cu un ciocan masiv de lemn. Îi deschide Cory şi Ellen vorbeşte cu glas gros, pe care aproape nu-l îl recunosc.

— M-a trimis barmanul…

Cory surâde ca un motan care a găsit şoarecele deja prins în cursă.

— Eşti exact ce ne trebuie, şopteşte. Intră…

Îi face loc într-un hol larg, cu multe oglinzi şi gravuri hidoase. Ellen îşi agaţă haina în cuier şi îşi continuă chicoteala fără sens. Caut o scurtătură şi ne trezim alergând prin grădini şi sărind garduri.

— Îmbracă-te cu asta! porunceşte Cory şi îi întinde lui Ellen o pelerină.

— Chiar e nevoie? întreabă Ellen, care parcă se mai trezeşte din moleşeală.

— Pune-o pe tine, târfo!

Ellen îl ascultă, tresărind la ocara lui. Ţesătura acoperă broşa şi nu mai vedem nimic. Nu-mi place deloc asta şi după spasmul de pe obrazul drept al lui Charles îmi dau seama că nici el nu e deloc încântat.

— Urcă! porunceşte Cory şi mă bucur că măcar încă avem sonor. Auzim apoi un scârţâit şi presupun că sunt la etaj.

Am ajuns chiar în spatele casei cu felinar albastru. Are un singur etaj şi curtea e întunecată. Caut o intrare mai puţin vizibilă decât cea principală.

— Bea! spune Cory.

Suspinul care urmează mă face să cred că a lovit-o. Strâng neputincios pumnii. O auzim plescăind uşor când găsim poarta. La prima vedere e doar o altă bucată de gard, dar conturul devine vizibil imediat ce palma lui Charles trece peste ea. Vraja pare prea simplă şi simţim ceasul ticăind cât căutăm capcana.

— Aah, murmură Charles, mişcând lent mâinile. Deschide-te!

— Da, răspund, ar fi fost prea simplu.

Corul izbucneşte înăuntru, într-o litanie solemnă şi gura mi se usucă. Recunosc cuvintele.

— La dracu'! se răsteşte Charles. Ar dura prea mult să încercăm o învăluire. Trebuie să găsim altă soluţie până nu-i prea târziu.

După ce auzim, sunt vreo zece oameni înăuntru. Nu desluşesc vocea lui Thomas, dar nici nu cred că doar amicul Cory va conduce ritualul. Dacă nu intrăm mai repede, biata Ellen n-are nicio şansă. N-am nimic de-al lui Thomas, dar… Scot din buzunar brăţara şi o studiez ca şi cum aş vedea-o pentru prima oară. Poate va acţiona ca o cheie. Poate de aia am şi păstrat-o. O apropii de gard şi metalul se încălzeşte imediat. Conturul porţii clipeşte şi devine argintiu. Putem intra şi nu zăbovim nicio clipă.

Ţipătul lui Ellen se ridică ascuţit, străpungând ninsoarea ca un vârf de lance. Fugim spre casă. Un singur geam se vede la parter, acoperit de o pânză groasă care lasă să străbată doar un pătrat de lumină. Un perete invizibil ne opreşte înaintarea la un metru de casă.

— Cercul exterior, şopteşte Charles. Oare merge şi de data asta?

— Trebuie să meargă, zic.

Arunc un capăt al brăţării înainte.

— Svoi, spun.

Metalul se înroşeşte, iar aerul începe să tremure. De data asta, doar am slăbit vraja, şi nu pentru mult timp.

— Acum! dau semnalul şi păşim amândoi înainte.

E doar un metru de străbătut, dar e ca şi cum am înota printr-un şanţ cu lavă. Sticla geamului se topeşte şi ea, iar perdeaua începe să fumege. Dar suntem chiar lângă ea şi, fără să ia seama la durere, Charles o smulge şi o aruncă în zăpadă. Mai fâsâie puţin şi se stinge, iar noi privim la interiorul pustiu al unei bucătării. Ellen nu mai ţipă, doar geme şi vocea îi e tot mai greu de desluşit, a devenit un fel de litanie a suferinţei. Psalmii corului o acoperă când ne săltăm peste pervaz. Încă nu-mi dau seama dacă e şi Thomas acolo. Nu contează oricum,

trebuie s-o salvăm pe Ellen. Charles crapă uşa şi se întoarce spre mine după două secunde.

— E în regulă, holul e gol.

Alergăm spre scări. Pereţii sunt acoperiţi cu feţe de leproşi şi ologi. Prinşi în acte perverse, nefireşti, par să râdă de noi şi mi se face frică pentru ce am putea găsi în încăperea de la etaj. În ritualul pe care-l ştiu, jertfa e căsăpită metodic, lovitura în inimă e a zecea. De câte ori o fi înfipt deja cuţitul în trupul lui Ellen? Încerc să nu mă gândesc la asta şi urcăm scările care duc la o uşă roşie. Charles o doboară cu o singură lovitură de picior şi ne năpustim înăuntru.

Ellen e întinsă în mijlocul cercului, goală. Are măcar cinci răni, dar încă trăieşte. La un semn al lui Cory, acoliţii se reped spre noi. El rămâne lângă Ellen, cu cuţitul ridicat, rostind cuvintele tot mai repede. De cealaltă parte a trupului e *tigrisul*. O siluetă mascată, mai scundă şi mai slabă decât arăta Thomas în poză. N-am timp să ghicesc cine e.

— Mă ocup eu de cât mai mulţi, îmi spune Charles şi se aruncă într-o parte, ocolind lama unui cuţit aruncat de la distanţă. Tu ai grijă de Ellen…

Doi acoliţi au ajuns lângă mine şi îi blochez celui mai curajos jungherul care-mi caută inima. Cu stânga, îl lovesc la gât. Înainte să atingă podeaua, îmi reped talpa stângă în pieptul celuilalt şi îl arunc în perete. Arunc o privire înspre Charles şi îl văd împrăştiind lovituri rapide şi fatale. Bărbatul care şi-a greşit ţinta îmi prinde momentul de neatenţie şi îşi înfige pumnii în plexul meu. Cad icnind, dar îmi revin la timp ca să-i prind talpa care vrea să-mi fărâme nasul. Răsucesc şi aud pârâitul osului. Între mine şi cerc nu mai e nimeni, dar Cory a ajuns la finalul ritualului. Scot cuţitul din mânecă şi-l arunc spre el, sperând că voi fi mai precis decât bărbatul căruia i-am rupt piciorul. Sângele începe să curgă din gâtul lui Cory şi cade într-o parte, cu o expresie de surpriză întipărită pe chip.

Sunt la marginea cercului şi îl simt vibrând. Nu am fost invitat înăuntru, nu-l pot rupe fără să o rănesc pe

Ellen. Trebuie să intru şi sper că o pot face mai uşor decât Charles. Cartea căilor mele m-a învăţat multe taine.

— Deschide-te, şoptesc, repezindu-mi palma stângă înainte. Bezna e în mine şi în tine.

Parcă aş călca în relanti cu tălpile goale pe cioburi de sticlă, dar cercul mă lasă să pătrund. Pun deoparte durerea, ca şi cum nu ar fi a mea şi îngenunchez lângă Ellen. Îi examinez rapid rănile şi văd că a pierdut mult sânge. O iau în braţe şi mă clatin puţin. Trebuie să ieşim de acolo şi mă bucur că a leşinat. N-am cum s-o fac să se simtă mai bine până nu plecăm de aici.

— Sunt stăpânul tău, cercule! spun odată cu ultima pasă magică. Lasă-ne să ieşim!

Cercul n-ar vrea să-şi lase victima şi timpul îşi pierde măsura. Ellen geme, iar eu am impresia că sunt jupuit şi frecat cu sare.

— Ieşim, repet. Deschide-te!

Sângele îmi ţâşneşte din nas, amestecându-mi-se pe cămaşă cu cel al lui Ellen. Strâng din dinţi şi îmi mişc piciorul înainte, milimetru cu milimetru, iar cercul se rupe cu tunet năprasnic. Păşim peste el şi cad în genunchi din nou.

— Bună, Jackin! aud o voce gravă. Poate te-am judecat greşit. Meriţi să trăieşti…

E vocea Carolinei. Stă chiar în faţa mea, fără mască şi fără mantie. Ne-a jucat pe degete încă o dată. Privirea ei nu se desprinde de cea a lui Charles, al cărui sânge se curge dintr-o tăietură pe obraz şi dintralta la şold. Sunt prinşi într-o încleştare cumplită, amândoi la fel de puternici, amândoi la fel de înverşunaţi. S-au blocat unul pe altul, dar Charles e deja obosit. Sirenele unei maşini de Poliţiei răsună în apropiere.

— Thomas a ars, Jackin, şopteşte Carolina. Eu am făcut-o. Trebuie să iei o decizie. Ajută-mă şi vei fi egalul meu! Puterea pe care am acumula-o amândoi… Mai ţii minte cum te mişcai în mine?

Glasul ei stârneşte o plăcere pe care o credeam uitată şi, pentru o clipă, Ellen nu mi se mai pare atât de

importantă, iar legământul făcut lui Charles e uşor de rupt.

— Da, daa, aşa! şopteşte Carolina… Noi doi, egali. Sute de ani de plăcere şi putere. Poţi refuza asta, Jackin? Charles îţi oferă doar umilinţă şi moarte…

Mâna lui Charles tremură puţin. O pun pe Ellen pe podea şi mă apropii de ei. Ridic palma dreaptă spre Charles, iar bucuria îşi face loc în privirea Carolinei. Am o singură şansă şi o folosesc, aruncându-mi energia ca pe o bâtă.

— Ia-mi puterea! strig.

Flăcări albe ne înconjoară. Toţi trei ţipăm, de durere, triumf sau ură, şi din Carolina şi acoliţii ei nu rămân decât grămăjoare de cenuşă. Mă simt foarte slăbit, dar de undeva din spate apare cineva şi mă sprijină. Clipesc şi mai scuip puţin sânge, iar Charles o ridică pe Ellen. Mă înceţoşez ca un miop care şi-a pierdut ochelarii, dar încă reuşesc să păşesc împleticit. Ieşim tot prin spate şi mai apucăm să auzim frânele la uşa din faţă. Sunt prea ameţit ca să mă gândesc la ce vor înţelege din toate astea poliţiştii.

După un timp imposibil de măsurat şi o înţepătură uşoară, privirea mi se limpezeşte şi văd că sunt înapoi în vilă. Charles e lângă mine şi nu arată prea înfloritor.

— Ellen? întreb.

— E bine. S-a terminat, Jack. După şapte sute de ani, s-a terminat în sfârşit! Tac, fiindcă nu văd ce aş putea spune. Charles mă priveşte o vreme.

— E timpul să discutăm despre soarta ta, Jack. Drept să-ţi spun, m-am cam săturat să te doftoricesc.

Are un ton oarecum glumeţ, iar cuvintele lui nu mă supără. Am nevoie de un final la fel de mult ca el. A văzut cât de aproape am fost de trădare.

— Şi eu am cam ostenit în slujba ta, mylord, răspund cu un zâmbet senin. Dar asta se poate rezolva uşor. O lovitură sigură…

Charles oftează şi se întinde încet spre noptieră, fără să-şi ascundă durerea. Deschide sertarul de sus şi aştept

să văd lucirea oţelului. Dar în loc de asta îmi aruncă în poală o monedă. O întorc pe cealaltă parte şi, în prima clipă, tot nu pricep. Apoi o recunosc şi rămân fără aer.

— Ce înseamnă…? întreb.

— Eşti dezlegat de jurământ, Jack. Viaţa ta e din nou în mâinile tale.

— Nu se poate… Nimeni n-a făcut asta…

— Nimeni n-a făcut multe dintre cele săvârşite de noi.

— Gri, murmur, neştiind dacă să râd şi să plâng.

— Da, lungă-i calea către gri, zice Charles şi îmi întinde mâna, dar când îl atingi, poate fi mai valoros decât albul sau negrul. Prieteni, Jack?

— Prieteni, răspund.

Încă o cale mi se deschide.

Ştefana Czeller s-a născut în 1973, la Iaşi. A absolvit Facultatea de Filologie (Limba şi Literatura rusă) a Universităţii de Stat Lomonosov din Moscova, cu o bursă a statului român. De peste un deceniu, scrie la cotidianul regional Evenimentul, acoperind mai ales domeniul justiţiei.

A publicat proză scurtă în antologiile „Dansând pe Marte” (Băieţelul cel fierbinte şi Hârca Pământului), „Pangaia” (Răzbunarea), „Şteampunk: A doua revoluţie” (Suflete de plumb) şi în revistele „Helion” (Nopţile stranii ale lui Vasile Cotineaţă, Necazuri în cer şi pe pământ) şi „Galileo” (Slujesc zeului câine, preluată şi în antologia «Galileo 2011»). În mediul virtual, povestiri de-ale sale au apărut în revistele „Nautilus” şi „Helion”, pe site-ul SRSFF, pe LiterNet şi SFera online.

În volum, a debutat în martie 2011 cu romanul „Cerneală şi sânge”.

A obţinut în 2009 premiul al doilea la concursul de proză scurtă SF al publicaţiei timişorene

Helion şi premiul al treilea un an mai târziu. În 2011, a primit Encouragement Award la Eurocon.

Este membru al cenaclului Atelier Kult.